

Širšė
POPIERINIS
KAMBARYS

Širšė

POPIERINIS KAMBARYS

Apysaka

Koregavo: Ligita Kaulinytė

Viršelio autoriai: Širšė, Julija Keppul, Vaidas Mikelskas

El. versiją parengė: Aurimas Gailiūnas

Elektroninė knyga

2021 m.

Eduardui

Mano nuoširdžiausia padėka visiems, prisidėjusiems prie šios knygos atsiradimo:

Beta skaitytojams. Už tai, kad skyrė savo laiką, skaitė juodraštį ir pastebėjo klaidas. Kad patarė, padaršino ir kritikavo. Už tai, kad pasakė „man per daug“ ir leido pamatyti kitą kūrinio pusę. Už tai, kad turėjau su kuo pasitarti, pasitikrinti ir pajusti, kaip tekstas veikia skaitytoją.

Ligitai Kaulinytei. Už tai, kad taip nuoširdžiai ir atidžiai rankiojo mano klaidas ir ne tik išgelbėjo nuo gėdos dėl pasimetusių kablelių, nosinių ir praleistų raidžių, bet ir patarė stiliumi klausimais.

Julijai Keppul. Už tai, kad pasiūlė savo pagalbą kaip tik tuo metu, kai buvau bepuolanti neviltin, jog nebus, kas iš mano nuotraukos padaro tikrą viršelį.

Visam Protagonistui, o ypatingai Mangirdui Beniušiui, palaikiusiam šį kūrinį dar tada, kai nė nebuvo plano iš jo daryti knygą, o tokiam atsiradus, suteikusiam drąsos tikėti, jog nepasimesiu skaitmeniniuose informacijos srautuose. Ir Vaidui Mikelskui, pridėjusiam ranką prie viršelio ir kuriančiam tolimesnius planus šiai knygai.

Aurimui Gailiūnui. Už tai, kad vietoje to, jog rašytų savo kūrinį, kurio pasirodymo aš taip laukiu, padėjo viską į šalį ir pavertė „Popierinį kambarį“ tikra elektronine knyga.

Justinui Žilinskui. Už tikėjimą, palaikymą ir už įrašą socialiniame tinkle, kurio kopiją saugau virtualiame stalčiuje tam, kad galėčiau išsitraukti visada, kai imu abejoti.

Širšė

I dalis

Dulkės graužė gerklę. Atrodė, kad jomis persmelktas ne tik oras, bet ir sienos, lubos, grindys.

Metė slinko nesibaigiančiu koridoriumi link pravertų durų į dar vieną kambarį, kur slypėjo dar viena galimybė aptikti taikinį. Kiek jie jau klaidžiojo šiame apleistame name? Valandą? Dvi? Laiptai, salės, kambariai kambarėliai ir nesibaigiantys koridoriai, perėjimai, tuneliai. Prieblanda ir tokia kibi pilkuma, kad, rodėsi, net jie patys su ja susiliejo.

Už nugaros trakstelėjo stiklas – ant grindų vangiai žybčiojo kadaise sudužusio veidrodžio šukės, kurias, praradęs budrumą, užmynė paskui moterį ėjęs Kahenas. Netikėtam garsui sutrikdžius tylų grupės judėjimą, Einaras stabtelėjo ir grįžtelėjo: per šalmo antveidį jo akių nebuvo matyti, tačiau Metė puikiai įsivaizdavo, kaip ledinis vado žvilgsnis svilinančia banga perlieja komandos narius, sukėlusius bereikalingą triukšmą ir galbūt išdavusius jų pozicijas. Lygiai taip pat puikiai ji nujautė ir tai, kaip, reaguodamas į šį nebylų sudrausminimą, nosį suraukia Kahenas: jo tamsios akys prisimerkia, pašaipiai trukteli lūpų kamputis – paprastai būtent tokią kolegos reakciją sukeldavo bet kokie vadovybės nurodymai ar kritika. Nepaisant to, jis buvo patikimas, gudrus ir atsidavęs darbui. Meteį patiko misijos, kurias teko vykdyti su Kahenu. Tiesą pasakius, jai patiko dirbti ir su metodišku, visada korektišku Einaru, bei geležiniais kiaušais garsėjančia Scile. Pastarieji buvo tikros legendos ir kiekvienas bendras darbas būdavo puiki proga išmokti kažko naujo, patobulėti ir pasitikrinti jau turimas žinias.

Vadas įslinko į dar vieną kambarį, ranka mostelėdamas Meteį sekti paskui. Kahenas liko tarpdury, o Scilė dengė koridorių.

Patalpa buvo didžiulė, aukštomis lubomis ir plačiais, veik visą sieną dengiančiais arkiniais langais, už kurių plytėjo pilkas lietingas rūkas. Metė pamėgino prisiminti, koks buvo oras, kai jie čia atvyko, bet

galvoje buvo tuščia. Niekaip neprisiminė momento, kai jie įžengė į šį namą. Nei koks buvo oras, nei kaip atrodė pats pastatas, nei kokių transportu atvyko komanda. Moteris krimstelėjo lūpą – negeras jausmas sugniaužė vidurius, bet ji pamėgino nustumti jį kuo toliau. Turėjo susitelkti į aplinką, o ne į asmenines baimes ir abejones, nes tokia jau buvo jų realybė: retkarčiais atsiminimai pasimesdavo ir nevalia buvo per daug įnikti į jų paieškas, ypač tuomet, kai būdavo būtina susitelkti rimtai ir atsakingai užduočiai.

Einaras slinko aplink viduryje kambario padengtą didžiulį stalą. Kažkada šis lūžo nuo vaisių. Tądien, kai buvo nukrautas prabangiais indais ir krištolu, turėjo alsuoti prabanga: preciziškai išdėliotos lėkštės, sulygiuotos taurės ir stalo įrankiai, prašmatniai išlankstytos servetėlės bei profesionalo sukurtos gėlių kompozicijos. O dabar? Dabar visa tai buvo virtę groteskišku *nature morte* su vaisių džiovėsiais ir neaiškiomis patiekalų mumijomis, prikepusiomis prie nuo laiko papilkėjusių lėkščių. Net gėlių puokštės masyviose vazose stirksėjo vaiduokliška išblukusios, padengtos riebiu dulkių sluoksniu. Viskas buvo sustingę ir pilka, todėl sodriai žalias krėslas stalo gale savo ryškumu net vertė akis ašaroti. Maža to, kad ant jo nebuvo nė dulkelės, jis vienintelis buvo atitrauktas ir pasuktas link durų taip, lyg vos prieš minutę kažkas nuo jo būtų pašokęs ir išbėgęs. Viena ryški dabarties dėmė praeities paveiksle.

Metę dar kartą nupurtė blogas jausmas. Ji greitai įvertino komandos draugų išsidėstymą ir, nutarusi, kad zona saugi, akimirksniui užmerkė akis. Giliai įkvėpė.

Girdėjo, kaip žmonėms judant vos girdimai šiugžda rūbai, batų padai brūkšteli medines grindis. Uodė kūnų kvapą ir dulkes, tačiau kažko trūko. Stigo kažkokios mažos, visiškai nereikšmingos detalės ir kažkam iš komandos tai kėlė nerimą. Būtent tą nerimą Metė ir jautė – ėmė įkyriai niežėti galvos odą, lyg plaukai būtų ištepti moliu, kuris džiūdamas juos pešioja, sukeldamas neryškų, bet itin erzinantį dilgčiojimą. Galima buvo pamanyti, kad nuo prakaito sudrėkęs pošalmis nemaloniai trinasi, bet Metė gebėjo atskirti savo jausmus nuo

svetimų. O šis potyris tikrai nebuvo jos pačios. Kažką užplūdo emocijų banga ir dabar ši ritosi moters kūnu nemaloniai sruvendama nuo plaukų šaknų į pačias pilvo gelmes.

Ji atsimerkė. Ant stalo, priešais žaliąjį krėslą, buvo padėta stačiakampė lėkštelė su daugybe sugurintų rudų cilindrelių, o vienas jų, kiek ilgesnis, buvo atremtas į indo kraštą ir lėtai smilko, leisdamas į erdvę hipnotizuojančias dūmų garbanas. Metė dar kartą giliai įkvėpė, užsimerkė, nuleido ginklą ir pasinėrė į ją apimantį svetimą nerimą – būseną, kuri buvo įmanoma tik vienu atveju:

– Mes viduje, – sukuždėjo.

– Ką darai, pakelk ginklą, – sušnypštė nuo tarpdurio ją stebėjęs Kahenas.

Nors ir užsimerkusi, ji kuo aiškiausiai pajuto kolegų nerimą ir greitesnio judėjimo sukeltus oro srautus kambaryje.

– Kas? – vis dar laikydama prie peties prispaustą šautuvo, nutaikyto į tamsų koridorių, buožę paklausė Scilė.

– Mes viduje, – pakartojo Metė ir ją apėmė šįkart jau sava baimė.

Kahenas ir Scilė sureagavo tuo pačiu metu: vilės šturmo apranga pavirto juoda migla. Šalmas išsisklaidė ir vėl materializavosi juodu katiliuku, o aplink kojas apsisukęs tamsus debesis išskydo gijomis, kurios susimezgė į besisklaidantį sijoną, iš po kurio šmėsčiojo žemę remiantys galvakojo čiuptuvai. Tuo tarpu iš Kaheno neperšaunamos liemenės apykaklės išnirusios plokštelės aptraukė vyro kaklą, pečius bei galvą ir jis virto dvikoju šakalu smailiomis ausimis ir šuniškomis kojomis, dėvinčiu įmantriai raižytą juodą kirasą. Jo šturmo šautuvas ištiso ir pakeitė pavidalą virsdamas ilga auksine lazda. Vos pasibaigus virsmui greta Kaheno atsirado jo partneris – pointeris-alfa – visiškai negrėsmingos išvaizdos juodas kudlotas šuo, visų vadinamas Maanu.

– Kas per velnias čia vyksta, – suurzgė Kahenas, suraukdamas šunišką snukį ir iššiepdamas aštrius iltinis dantis.

– Einarai? – aplink Metę vis dar žybsėjo kutenančios ugnelės, kurių spragsėjime susiformavo geltonas minkštas ir pūkuotas moters kūnas, primenantis kažkokį pramanytą personažą iš praeities: Metė jį matė tik kartą virtualiame kultūros žinyne, bet jai taip patiko ilgos ausys juodais galiukais ir žaibo formos uodega, kad būtent tokį kūną ji sau pasirinko.

– Taip, Einarai, kur po galais mes esam? – Kahenas mostelėjo auksine lazda, nubrėždamas žaižaruojantį puslankį sustingusio kambario dulkėse.

– Klausimas yra ne kur, o kada, nes mes visada esame objekto sąmonėje, – ramiai atsakė navigatorius ir nuleido akis į rankoje mirguliuojantį ekraną. – Pirma išėikime iš čia, tada ir pasiaiškinsime.

Einaras, vilkintis visiškai paprastą mėlyną kombinezoną, krestelėjo savo žilus poilgius plaukus, tuo gestu parodydamas iki šiol nepastebėtas duris kambario gale:

– Mums čia. Ir, Mete, – jis atsisuko į moterį ir sausai, lyg pririšęs pilkų dulkių, pridūrė, – puikiai padirbėjai.

* * *

Einaro sukuriama laiko tiltai visuomet pasižymėjo paprastumu ir patogumu, todėl nė vienas komandos narys nė nemirktelėjo, kai atvėrė navigatoriaus nurodytas duris jie atsidūrė Prieangyje – saugioje teritorijoje, iš kurios prasidėdavo kelionė į objekto sąmonę, į kurią atsitraukdavo iškilus grėsmei ar prireikus poilsio, kuriame, atsiriboję nuo tiriamojo ir kartu nuo realaus pasaulio, vis dar panirę į bendrą sąmonę, planuodavo veiksmų eigą, aptardavo tyrimo rezultatus, dažnai ir suformuluodavo sprendimą, ar įtariamasis kaltas, ar ne.

Navigatorius baltu smėlėtu krantu nužygiavo pirmas. Jis skubėjo prie Laumės, kybančios viduryje paplūdimio. Pradėjusiai dirbti Metei kolegos papasakojo, kad tokį pavadinimą dronas gavo dėl panašumo į išnykusį vabzdį, vadintą laumės žirgu. Ji niekada nesidomėjo, kaip atrodė tas vabzdys, tačiau jų pagalbinė stotis buvo ore kybantis stulpas su keturiais elipsiniais sparnais – ekranais. Kiekvienas komandos narys turėjo po atskirą monitorių su informacija, suprantama tik jam. Tiksliau sakant, kiekvienas, išskyrus Maanu. Maanu ekranais nesinaudojo: jam visiškai pakako bangų išplauto medgalio, kurį nusičiupęs jis kaip tik įnirtingai čiaumojo.

Metė pasitrynė maudžiančius smilkinius, žvilgsnis be tikslo slydo mėlynu jūros paviršiumi, ramiu dangumi, minkštu smėliu ir virš kopų iškilusia balta vila. Jos aštrūs kampai ir lygios plokštumos kontrastavo su švelniu aplinkos peizažu, tačiau didžiuliai langai, atspindintys raibuliuojantį vandenį, apjungė viską į vieną ramią, vaiskią ir tokią įprastą visumą. Sava aplinka leido susitelkti į prisiminimus. Tiksliau į jų trūkumą – Metė ėmė raustis atmintyje, ieškoti momento, kai jie įžengė į objekto sąmonę:

T minus 60 – mintyse nusiuntė užklausą asmeniniam laiko markeriui. Vaizdinis atsakymas grįžo akimirksniu – ji lipa plačiais laiptais pilkajame name.

T minus 120 – prisiminimų įrašė pasirodė miegamasis. Lova sutrūnijusiu užklotu, išplerusiomis pagalvėmis, voratinklių apvytais kutais.

T minus 200 – kambarys, primenantis kabinetą, užgriozdintas kompiuteriais, senais 3D projektoriais ir sutrūkinėjusiais darbiniais paviršiais.

Moters kūnu nusirito šiurpuliukas. Valdydama nemalonių potyrius ji giliai įkvėpė.

– Judam, turiu atnaujintą maršrutą! – Einaras stovėjo greta dviejų pušų,

augančių prie kopos, kurias jie dažniausiai naudojo kaip vartus, perkeliančius į navigatoriaus parinktą tašką objekto sąmonėje, – Byla numeris BK-SZ-52864. Tiriamasis Aldis Vanas, šiuo metu turi specialiojo liudytojo statusą. Procesui jokie apribojimai nenustatyti, poveikio priemonių horizontas – standartinis. Aldis Vanas yra septyniasdešimt devynerių vyras, Vakarų Sąjungos universiteto ketvirtos pakopos studentas. Jį rado kartu su kitomis vienuolika Mezgėjo aukų, surištą *šibari* stiliumi, susuktą gemalo poza ir pakabintą miesto parke augančios saugomos eglės šakose. Patikslinu, kad kartu su tiriamuoju buvo rasti dar vienuolika žmonių. Skirtumas tas, kad mūsų šalis vienintelis dar buvo gyvas...

Komandai žingsniuojant tarp sakais kvepiančių medžių, navigatorius dėstė bylos detales, kol, pranykus paskutiniam nariui, pats žengė į paties parinktą praeities momentą:

– ...be to ekspertas, vertinęs rišimą, pastebėjo, kad mūsų objektas buvo supančiotas ne taip tiksliai kaip kitos aukos, dalis mazgų nesutapo su spaudimui jautriomis kūno vietomis. Atsižvelgiant į tai, kad tiriamasis gali būti tiek auka, tiek nusikaltėlis, privalome elgtis labai...

Einaras pakėlė akis nuo ekrano, iš kurio skaitė informaciją ir nutilo.

Jie stovėjo viduryje juodų bekraščių tyrlaukių, iki kelių įklimpę į kažkokią purią durpingą masę, kuria, lyg giliu sniegu, buvo padengta viskas, kiek akys užmatė. Virš galvų plytėjo sudžiūvusių skreplių spalvos drumstas dangus, praskiestas judančiomis juodomis dėmėmis, per daug tankiomis ir smulkiomis, kad primintų paukščius, ir per daug greitomis, kad būtų debesys, nors jos ir judėjo taip pat chaotiškai kaip iš visų pusių pučiantis, vyraujančios krypties neturintis vėjas, žarstantis ir į orą keliantis juodos masės debesys.

Kai kurių žmonių prisiminimai, atmiežti fantazijomis ir svaičiojimais, yra tikrai tamsios ir niūrios vietos – tą Metė žinojo, tačiau ši plynė atrodė keistai tikra. Be to ir Maanu nedavė jokie signalo, kad atsiminimas būtų modifikuotas ar papildytas. Būtent šuo šioje

aplinkoje buvo tas vienintelis ramus komandos narys, nes visi kiti atrodė daugiau mažiau sutrikę ir visą tą nerimą Metė jautė skirtingais, kūną užliejančiais potyriais. Scilės emocinę būklę, kaip ir paprastai, įvertino kaip nepavojingą ir nereikalaujančią įsikišimo. Kahenas nerimavo, bet jo nerimas buvo susijęs su kovine parengtimi, padidintu budrumu ir galimo pavojaus paieškomis. O štai nuo Einaro emocijų ėmė toks jausmas, lyg kažkas jai luptų nagus. Senokai buvo patyrus kažką tokio stipraus, o iš Einaro... Einaras, kiek jiems teko dirbti kartu, niekada nepasidavė tokiems jausmams, nuo kurių jai būtų kilęs noras inkšti. Ir tai buvo bėda – kiekvienas turi savo emocinius dirgiklius. Sužadinančius ar slopinančius. Būtent juos EMO ir kolekcionuoja, kaupia komandų narių jausmus sukeliančių ir nuraminančių elementų archyvus, juos analizuoja ir saugo, kad iškilus poreikiui galėtų panaudoti patį efektyviausią ir greičiausiai veikiantį.

Einaro failas Metės darbinėje bibliotekoje buvo tuščias. Ji susigrūdo dilgčiojančius pirštus į burną ir įnirtingai juos čiulpdama, kad šie kuo mažiau sopėtų, ėmė analizuoti bendrines priemones.

– Scile! – Kahenas mostelėjo į tolumoje staiga iškilusią kalvą. – Ten kažkas juda!

– Taip, – moteris tuo pačiu žodžiu patvirtino, kad užfiksavo Kaheno nurodytą situaciją, ir tai kad yra pasirengusi su ja susidoroti.

Ir tikrai, juodame plynės paviršiuje iškilo kauburys, lyg žemę keltų kažkoks milžiniškas po ja besirausiantis padaras. Scilė nusipurtė, iš po sijono išsirietė trys, keturi, penki tvirti čiuptuvai ir įsirausė į aplink liulančią juodą masę. Kahenas trinktelėjo savo lazdą į šlaunį. Nuo koto atšoko lenkta plieninė geležtė ir vyro rankoje sužaižaravo ilgakotis khopešas.

– Maanu, – šakalo akyse švysčiojo ryškiai geltonos liepsnelės, kai jis, atkreipęs pointerio-alfos dėmesį, pašnibždomis jam davė kažkokią komandą.

Juodas kudlius ėmė purtytis, lyg tik ką išlipęs iš ežero mėgintų ištaškyti vandenį iš apsunkusio kailio. Tik šiuo atveju rezultatas buvo priešingas: atrodė, kad keturkojis siurbia materiją iš oro ir nuo to pampsta. Ilgėjo kojos, tyso snukis, pūtėsi krūtinė. Mielasis Maanu virto triskart už juos didesniu padaru.

Ir vis tiek atrodė pernelyg menkas, palyginti su besiartinančiu kalnu.

Tuo tarpu Scilė, nemirksinčiomis juodomis akimis, neturinčiomis baltymo, vien klampią, gilią tamsą, sekė potencialią grėsmę stebeilydama iš po odinio katiliuko brylių. Jos kūnas buvo sustingęs ir, jei ne ritmiškai pulsuojančios kojos-čiuptuvai, ją būtų galima palaikyti groteskiška skulptūra.

Metė krestelėjo savo geltonus gaurus: visi šie komandos draugų veiksmai jai nebuvo naujiena. Ne kartą regėjo, kaip jie stoja prieš pačius įmantriausius išgalvotus monstrus ir juos susmulkina į tokius trupinius, kad net pabaisas sutvėręs protas nebesugeba jų atkurti, todėl šis pasirengimas ją nuramino – tai tik dar vienas standartinis tyrimas, priminė ji sau ir susitelkė į navigatorių, kuris buvo vienintelis juos galintis iš čia ištraukti asmuo.

– Einarai, po galais, – urgztelėjo Kahenas, savo šunišku snukiu ir pilna burna ilčių sunkiai tardamas kolegos vardą, – Einarai!

Nesulaukęs atsakymo jis grįžtelėjo, net Scilė akimirkai nuleido žvilgsnį nuo besiartinančio guburio – komanda tik dabar suprato tai, ką Metė juto jau seniai – vadą buvo apėmęs nepaaiškinamas sąstingis. Jis nejudėjo, nenaršė planšetės, nekomandavo, neminkė smakro, kas paprastai reikšdavo giliausią susimąstymą ir susitelkimą. Vyras tik kvėpavo. Giliai ir dažnai, nežymiai sukiodamas galvą ir žvalgydamas tuščią juodą plynę.

– Einarai? – Scilės veide šmėstelėjo įtampa, Metės keliai sutirtėjo nuo dar vienos nerimo bangos, pasiekusios ją iš vilės.

– Užmigai, Mete? Ko lauki? – Kahenas atsuko nugarą kolegoms ir susitelkė į Maanu, lekiantį link besiartinančios kalvos. – Judink šikną!

Metės raginti nereikėjo, ji ir taip jau buvo pradėjusi. Įsielektrinęs geltonas kailiukas siuntė bazinius impulsus navigatoriui: rega, klausia, lytėjimas, skonis, uoslė. Paskutinius tris atmetė per keletą sekundžių, kiek užgaišo su regimaisiais dirgikliais, tačiau neslopstantis nagų plėšymas aiškiai indikavo, jog navigatoriaus tai neveikia. Liko garsai. EMO suformavo aplink Einarą neregimą burbulą ir užtvindė jį garsais. Dirbo nuosekliai, pradėjo nuo itin žemo, žmogaus ausiai negirdimo garso, kuris dažnai suveikdavo raminančiai. Nepasiteisino, todėl Metė ėmėsi kruopštaus darbo: sistemingai keisdama garso parametrus ir vis tikrindama, kaip į pokytį reaguoja navigatorius, mažais žingsneliais artėjo prie to vienintelio, kuris paveiktų Einarą.

Milžinas Maanu pasiekė slenkančią kalvą. Šuo suko ratą apie kauburį, mėgindamas nustatyti, ar po paviršiumi slypi koks nors pavojus. Keletą ratų aplėkė be jokių trikdžių, tik kai pamėgino pastoti kelią kalvai, šios pirmagalis be jokio įspėjimo susprogo, paleisdamas iš požemio spiečių skraidančių padarų. Maanu laiku šoktelėjo atgal, kad išvengtų pirmosios bangos. Iš tokio atstumo jie nematė, ar jam tikrai pavyko išsisukti, nelabai įžiūrėjo ir kas per sparnuočiai pasipylė iš kalno, bet sekundėms slenkant kilo vis daugiau abejonių, kad tie skraidantys objektai gyvi – iššauti iš po žemių jie pakibo ore, kurį laiką kybojo, po to ėmė sklęsti lyg maži parašiutai, žemėdami visu debesiu. Maanu taip pat stebėjo skraidūnus. Kai jie nusklendė kiek žemiau, šuo šoktelėjo, nasrais grybštelėdamas orą. Ant žemės nusileido gailiai inkšdamas ir puolė braukti letenomis per snukį – blogas ženklas.

Metė atmetinėjo vieną garsą po kito, galimybių ratas siaurėjo.

Šuo skuodė atgal pabrukęs uodegą, paskui jį sklendė visas spiečius kažkokių padarų ar objektų.

– Scile! – be reikalo sušuko Kahenas, nes iš juodo dumblo jau augo vilės sukurta skaidrių šešiakampių siena, atskirianti parbėgantį

pointerį-alfą ir jo persekiotojus.

Scilės valios jėga svetimoje sąmonėje suformuotos struktūros dažniausiai būdavo itin tvarkingos ir aštriai elegantiškos.

– Ah, – visi kvėptelėjo beveik vienbalsiu, kai skraiduoliai tik stabtelėjo prieš kliūtį ir rimtai neužkliuvę nėrė kiaurai.

– Kaip? – nesuprato pati vilė, bet niekas jai nepajėgė atsakyti.

– Mete! – riaumojo Kahenas, dešine ranka nukreipdamas ginklą link atskriejančio pavojaus ir kratydamas kairiąją iš kurios riešinės dribo elektrinis tinklas – Scile, dar!

Prieš atskrendančius padarus iškilo dar viena užtvara, kurią jie įveikė tik trumpam sumažinę greitį. Toliau sienas vilė kūrė vieną po kitos, taip mažindama skraiduolių greitį, bet niekaip neįstengdama jų sustabdyti.

Bėgdamas atgal Maanu beveik atgavo pradinį dydį – jam priartėjus jo ir Kaheno snukiai buvo praktiškai viename lygyje, todėl Kahenas pirmasis pastebėjo nudegimus ir žalias gleives aplink partnerio nasrus – akivaizdu, kad šuo sučiupo vieną ar kelis skraidančius padarus, bet juose buvo kažkokios deginančios skystos medžiagos.

Šakalas trenkė khopešą į žemę, nuo kurios akimirksniui pakilo juodų gličių dulkių banga. Kai vyras pakėlė ginklą, jo geležtė buvo virtusi didžiule vėduokle:

– Saugokit akis! – sušuko Kahenas ir užsimojo ilgakote vėduokle, pasirengęs atmušinėti skraidančias medūzas primenančių padarų pulką.

Pypt.

Pypt.

Pypt, pypt, pypt.

Metė net pati nustebo, kai atrinko Einarą veikiantį garsą – paprastas pypsiukas? Tačiau nebuvo laiko stebėtis, reikėjo nešdintis, todėl, vos navigatoriui atgavus savitvardą, ką patikimai indikavo nyslūgęs skausmas Metės pirštų galuose, ji prišoko prie vado ir įsikibusi į jo mėlyną kombinezoną ėmė purtyti:

– Einarai, Einarai, trauk mus lauk, Einarai, – be perstojo rėkė jam į veidą.

Iš pradžių pamanė, kad dar kažką ištiko emocinė krizė, nes visą kūną perliejo deginantis skausmas, lyg būtų įkritusi į verdantį vandenį, bet per vargą atmerkusi akis pamatė, kaip jos ir kitų komandos narių kūnai skaidosi ir virsta vėjo sūkurių nešamomis dulkėmis.

* * *

Tokio skausmingo ir grubaus perkėlimo nebuvo patyrusi. Net kūnas, o gal labiau protas, ištiktas šoko, atsisakė judėti, todėl viskas, ką galėjo – gulėti paslika ir laukti. Nespėjusi nė akių praplėšti, Metė išgirdo, kaip riebiai nusikeikia Kahenas. Pamėginus pasukti galvą garso pusėn, po pakaušiu sugurgždėjo smėlis – dabar jau buvo tikra, kad jie grįžo į Prieangį.

Jautėsi per daug išsekusi, kad pamėgintų keltis, todėl tiesiog tysojo vidury paplūdimio ir klausėsi, kaip Kahenas rėkia ant Einaro, girdi, koks šūdas čia buvo. Rodos, navigatorius taip pat nebuvo nusiteikęs kalbėti, mat diskusija baigėsi nė neprasidėjus, pointeriui rėkiant ant vado:

– Kur, bled, tu eini?

Jų ramiam paplūdimyje saulės nebuvo, tačiau šviesa vis tiek akino, todėl Metė šuktelėjo Laumę. Už sekundės galvūgalyje išdygęs dronas

palenkė keturis sparnus tokiu kampu, kad jie suformuotų skėtį. Moteris užsimerkė.

– Jis nuėjo į NAMA, – greta prisėdo žmogišką pavidalą atgavęs Kahenas.

– Kuuur? – sunkiai ant alkūnių pasirėmusi Metė įsistebeilijo į kolegą, nes klausia jai akivaizdžiai krėtė kažkokius pokštus.

– Taip, ir aš apakau, kai pamačiau. Tikras šūdas, ne misija.

Pagaliau Metė atsisėdo tiesiai ir atsigręžė į baltąją vilą. Ji čia stovėjo nuo... Stovėjo visada. Bet, moters žiniomis, dar niekas niekada nebuvo į ją įjęs. Ne tai, kad būtų uždrausta, bet tiesiog – niekada nebuvo reikalo. Tiesą pasakius, visi ją suvokdavo kaip aplinkos objektą: medį, uolą ar smėlio kopą. O dabar štai Einaras, po ištikusios krizės, atsiskiria nuo komandos, pasišalina nieko nepaaiškinęs. Galbūt jam taip elgtis būdinga – jis dar niekada nebuvo palūžęs per misiją, kad ir kaip sudėtingai ar pavojingai jos klostydavosi, tad niekas negalėjo žinoti, kaip jis elgiasi ištiktas stipraus streso. Bet kas žino, gal kolega turi bėdų asmeniniame gyvenime, gal kovoja su kažkuo, kas nesusiję su darbu, nes darbe jis buvo tikras profesionalas ir legenda, todėl Metei niekaip netilpo galvon, koks tyrimas jį galėtų šitaip palaužti.

– Na, bent jau galime tiriamąjį pripažinti kaltu ir raportuoti, kad Mezgėjas sulaikytas.

– Ką? – Metė nesuprato kolegės minčių sekos. – Kaip tu tai nustatei?

– O tau tie juodi laukai kelia kokių nors abejonių dėl jo sąmonės būklės? Akivaizdus beprotis. O kas dar galėtų savo aukas kabinti medžiuose kaip sušiktus Kalėdinius žaisliukus? Be to, matei, kaip elgėsi pointeris-alfa? Nedavė jokio signalo apie prisiminimų pakeitimus! O kaip tau tie skraidantys padarai? Nėrė pro vilės užtvaras taip pat lengvai, kaip neria mano by...

– Gerai, nereikia čia tų vaizdingų palyginimų, – nutraukė Metė Kaheną, nes kolegos mėgstamos vulgarybės ją visada suerzindavo, o dabar ir taip jautėsi itin sudirgusi ir išsekusi – turbūt sunku paneigti, kad tiriamasis visus tuos dalykus priima kaip realybę ir nė viena savo kūno ląstelių neabejoja viso to tikrumu, bet...

Ji nusipurtė: nebuvo dar sutikusi žmogaus, kuris taip giliai įtikėtų į tokio masto iliuziją ir vis dar sugebėtų funkcionuoti realiame gyvenime. O Mezgėjas ne tik funkcionavo – jis veikė taip, kad jau antri metai buvo ieškomiausias šalies nusikaltėlis.

– O gal čia kaip tik priešingai? – balsu mąstė Metė, pirštais grėbdama vėsus smėlį. – Gal tiriamasis išties yra Mezgėjo auka, turinti labai rimtų, turiu galvoje, milžiniškų, psichologinių problemų? Įsivaizduok, šitaip gyvenime pasimetusi auka, būtų toks lengvas grobis...

– Aha, tik tiek, kad Mezgėjas niekada nesirinko lengvų kelių, o kaip tik rovėsi ant pačių sudėtingiausių atvejų.

– Tuomet gal šitos psichozės tiriamąjį gyvenime darė agresyvų ir pavojingą, gal būtent tai žudikui buvo iššūkis?

– Šūdas. Tu supranti, kad turėsime vėl ten grįžti?

Metė nuo tos minties sudrebėjo – prieš vėl neriant į tiriamojo sąmonę privalės persižiūrėti visą savo emocijų valdymo arsenalą ir parinkti kiekvienam komandos nariui pačias veiksmingiausias priemones.

– Man dar kai kas neduoda ramybės, – prisipažino ji Kahenui. – Pagal tavo markerį, kiek laiko mes jau esame sistemoje?

* * *

– T minus 37.000, tas pats vaizdas, – markerio užfiksuotus epizodus šturpdama komentavo Metė.

– Tai tu dar T minus milijoną pamėgink, – galutinai supyko Kahenas, – akivaizdu, kad kažkas sugedo, kas neaišku? O gal rimtai manai, kad mes kabaliuojame sistemoje ketvirtą savaitę? Kiek truko tavo ilgiausia misija? M?

Klausimas nebuvo sunkus – buvo vos keli atvejai, kai ji negrįžo nakvoti ir jos murklei teko pabadauti. Po to, kai pirmą kartą teko taip užtrukti, Metė įprato palikti papildomo maisto, o jos augintinė apetitu nesiskundė, todėl dabar buvo įgavusi putnaus ovalo formą. Vadinasi dvigubas porcijas sušlamšdavo per daug dažnai: kelių dienų misijos buvo retenybė, nekalbant apie savaitines.

– Nepilnos penkiasdešimt septynios valandos. O tavo?

– Šem dvi. Didžiausia nuobodybė, kokią kada teko išverti. Baisiai nykus vyrukas buvo su nuline fantazija: pajausk, per tiek laiko net ginklo neteko išsitraukti. Vien tik virkavimai ir seilėjimaisi.

– O jei mūsų objektas gali kontroliuoti laiko pojūtį? – staiga Metei šovė bauginanti mintis.

– Markeriai nėra mūsų, ir jau tikrai ne tiriamųjų valioje, gal pamiršai sistemos veikimo pagrindus?

– Taip, teoriškai, bet gal jis kažkaip apėjo sistemą...?

– Nebespank, pailsėk geriau, – Kahenas dribtelėjo ant smėlio ir susikišo rankas po galva, duodamas suprasti, kad tema baigta.

Metė taip pat išsitiesė ant nugaros ir nurodė virš galvų kybančiai Laumei išvesti į ekraną duomenis apie dabartinės komandos nariams pritaikytas emocinio poveikio priemones tiek dirbant su ja, tiek kitų EMO įtrauktas į bendrą Laumės duomenų bazę. Prie Scilės buvo pažymėta „klastrofobija“ o prie raminančių veiksmų „kūno suspaudimas, suvaržymas, tamsa, tylą“ – klasikinė vaisiaus gimdoje

būklė buvo dažnai naudojama raminti, todėl nenustebino Metės. Net ir ryškus paradoksas, kad tos pačios aplinkybės galėjo kolegę paveikti tiek teigiamai, tiek ir neigiamai, nepadarė įspūdžio, mat per savo EMO praktiką moteris buvo ne kartą įsitikinusi farmakono – nuodo ir priešnuodžio viename – egzistavimu žmogaus sąmonėje.

Einaro byloje buvo vienintelis įrašas, prie kurio nebuvo nei datos, nei autoriaus – prie sužadinančių veiksnių įrašytas „tabako kvapas“. Metė nežinojo, kas tai per medžiaga, todėl pasižymėjo sau, kad būtinai reikia išsiaiškinti. Taip pat atkreipė dėmesį į pastabą, kad, atsižvelgiant į aplinkybes, šis dirgiklis gali tiek stimuliuoti protinę veiklą, išradingumą, tiek didinti agresiją. Moteris pabandė įsivaizduoti, kaip atrodo agresyviai nusiteikęs navigatorius, ir nuo iškilusio vaizdinio nerealumo nejučia šyptelėjo.

Papildžiusi Einaro bylą įrašų apie raminančio garso dažnį, intensyvumą ir pobūdį (pypsėjimas), perėjo prie Kaheno. Pointerio byloje rado visą sąrašą žymų. Akis užkliuvo už raminančių „raudona, kūno skysčiai“ – jos pačios paliktas įrašas. Prisiminusi, kokiomis aplinkybėmis tai nustatė, ji raustelėjo, pasimėgavo nusiritusia sauso karščio banga ir mestelėjusi ranką virš galvos ėmė akiai grabinėti smėlį toje vietoje, kurioje nujautė gulint Kaheną. Pirštai netruko sugriebti jo juodus banguotus plaukus, o įsipainiojus į juos nusigauti iki ausies buvo vieni juokai. Metė žnybtelėjo kolegės ausies spenelį ir sustingo stebeilydama į virš jų mirguliuojantį Laumės ekraną.

Jis žnybtelėjo atgal. Dantimis suspaudė piršto pagalvėlę tiek, kad ji vos nesucypė:

– Ar tau niekas nesakė, kad nereikia kišti rankų vilkui į nasrus, mergaite? – paleido pirštus taip pat staiga, kaip buvo juos sugriebęs, leisdamas Metės delnui nuslysti į smėlį prie jo peties.

– Hmm, – apsunkusi sukniurkė Metė ir apsivertusi ant pilvo pasirėmė ant alkūnių.

Kahenas gulėjo atsipalaidavęs, vieną ranką pakišęs po galva, kitos nykštį įspraudęs į diržo kilpą. Nuskalbta džinsinis audinys gražiai išryškino jo sulenktos kojos šlaunies raumenis, po paprastais juodais marškinėliais ramiai kilnojosi krūtinė.

– Nemandagu taip spoksoti į besiilsintį žmogų.

– Žinai, apie ką galvoju? – sumurkė Metė.

– Kažką labai nedoro, tikiuosi.

– Beveik. Svarstau, kad buvau labai, labai bloga, – ji pasilenkė prie vyro ausies, – ir tikrai palikau per mažai maisto savo katei.

– Och tu, – jis taip greitai apsisvertė, kad Metė net krūptelėjo, bet nuo to tik dar plačiau išsišiepė.

– Kaaas? – nenuleisdama akių ji lėtai stojosi.

– Manai, gali nuo manęs pabėgti?

– Ne manau. Žinau, – provokavo pašokdama ant kojų.

Jis atsitūpė ir pasiruošė šokti, bet viską sugadino piktas Maanu lojimas. Šuo bėgo išilgai paplūdimio ir skalijo, žiūrėdamas į bangas.

– Ė, šunėke, – Kaheno žaismingumas bematant išsisklaidė, – kas ten?

Trijulė susirinko prie bangų skalaujamo smėlio juostos. Visi žvelgė į tolį, tačiau jų žmogiškos joslės nedavė jokių signalų: jūra, dangus, oro temperatūra ir kvapas – viskas buvo kaip įprastai šviesu, ramu ir pažįstama.

– Kas? – Scilė vis dar vilkėjo senamadišką juodą fraką ir katiliuką, bet, kaip paprastai, Pricangyje buvo atsikračiusi savo kojų-čiuptuvų ir grįžusi į žmogiškąjį pavidalą.

– Nesuprantu, kas jam užėjo, – abiem delnais Kahenas nusibraukė vešlius plaukus nuo veido ir sunėrė pirštus viršugalvyje. – Sakytum, jaučia pavojų, bet tai juk nesąmonė?

Niekas negalėjo atsakyti į šią kolegės abejonę. Taip ir sekiojo akimis paplūdimiui lakstantį šunį, kol, visiems netikėtai, už nugarų pasigirdo Einaro balsas.

* * *

Einaras ramiai išklausė Metės nuogastavimus dėl sugedusių laiko markerių. Žinia, rodos, nepadarė jam jokio įspūdžio. O gal tiesiog kažkas dar prieš tai jam buvo padaręs daug stipresnį poveikį – navigatoriaus veidas buvo išbalęs, sukritęs, pasidengęs žilstelėjusiais barzdos šeriais, bet kartu atrodė lyg vaškinis, praradęs gebėjimą reaguoti ir reikšti emocijas.

– Niekai, su markeriais aiškinsimės vėliau, – kalbėdamas Einaras rankas laikė sunertas už nugaros, stovėjo prieš juos įsitempęs lyg rikiuotėje, – dabar reikia baigti šį reikalą, bet turiu jus iš anksto įspėti, kad kelionė bus ilga ir nemaloni.

II dalis

Berniukas atsisėdo lovoje pažadintas bildesio. Garsas buvo duslus, nes sklido iš pirmojo namo aukšto, bet vaikas jį puikiai girdėjo. Nuleido kojas ant grindų, kiek pasilenkė, ieškodamas šlepečių, tačiau jos buvo pradingusios palovyje, todėl, kiek paspoksojęs į ten glūdinčią tamsą, jis atsistojo ir basas patraukė link durų. Koridorių vos apšvietė blausi šviesos gija palei grindis, todėl berniukas ėjo kiek susigūžęs, nesidairydamas į šalis. Pasiekęs kampą stabtelėjo ir baugščiai įsiklausė – už posūkio kažkas šnarėjo. Jis greitai apžvelgė sienas, ant kurių kas keletą metrų kybojo tamsios lempelės, skirtos paveikslams apšviesti, tik koridoriuje nebebuvo nė vieno paveikslo, ir tai vaiką šiek tiek nuramino.

Iš už kampo išniro senas, vos pajudantis švaros robotas ir nuslinko kilimine danga į gretimą kambarį. Berniukas su palengvėjimu atsiduso ir keliais dideliais žingsniais pasiekė laiptus, daugiau nebesižvalgydamas į šalis. Plačios marmurinės pakopos švelniai blizgėjo, gaudydamos iš apačios atsklindančios šviesos atšvaitus. Jis greitai nuliuksėjo žemyn, kirto erdvų prieškambarį su didelėmis neišblukusiomis dėmėmis abiejose patalpos pusėse, atkartojančiomis anksčiau ten kabojusius prabangius veidrodžius įmantriais rėmais, ir šmurkštelėjo į koridorių. Jo gale buvo pravertos durys, pro kurių tarpą sklido labai švelni, blausi naktinės lempelės šviesa. Jis įsiklausė – iš tos pusės sklido tik ritmingas gyvybės palaikymo įrangos šniokštimas.

Kitame koridoriuje pirmos durys buvo uždarytos, bet tarpas prie grindų išdavė, jog viduje šviesu. Berniukas atsargiai nulenkė rankeną ir nedrąsiai kyštelėjo galvą: virš darbinio stalo mirguliavo brėžinių ir kažkokių lentelių projekcijos, švietė ir greta išdėlioti darbiniai paviršiai, kuriuose buvo sudėtingų skaičiavimų ir spalvotų diagramų failai. Be mirguliuojančios įrangos kambariulyje daugiau nieko nebuvo. Jis tyliai uždarė duris, pasisuko į koridoriaus gilumą ir nuslinko link paskutinių durų.

Bibliografinių retenybių galerija buvo apstatyta aukštomis medinėmis spintomis su stiklinėmis durelėmis ir reguliuojamu mikroklimatu viduje. Vertingiausiems egzemplioriams buvo skirti stalai – vitrinos su ypatingais, į tiesioginį šviesos srautą reaguojančiais ir atitinkamai pritemstančiais skaidriais dangčiais, leidžiančiais matyti ne tik eksponatą viduje, bet ir pavartyti skaitmenines jo versijas, projektuojamas čia pat, greta originalo. Kaip tik virš vieno iš jų stovėjo palinkęs vyras, o prie jo kojų gulėjo nukritęs ir nuo smūgio suaižėjęs dangtis. Jis atsargiai iškėlė vitrinoje buvusią knygą, palengva perbraukė delnu jos viršelius, pakėlęs prie veido giliai įkvėpė ir kuriam laikui susitingo. Prieš padėdamas į greta sukrautą leidinių krūvelę gal net palietė lūpomis – iš tos vietos, kur stovėjo vaikas, buvo sunku įžiūrėti.

Berniukas perkėlė kūno svorį nuo vienos kojos ant kitos, rankos nejučia ėmė gniaužyti naktinių marškinių kraštą. Jis spoksojo į vyro nugarą, nesižvalgydamas į ištuštėjusias lentynas bei vitrinas ir akivaizdžiai neapsispręsdamas, ar kažką pasakyti, ar kuo greičiau sprukti atgal į lovą:

– Tėti, – galiausiai ištare po miego dar užkimusiu balsu.

– Balderi? Kodėl nemiegi?

– Išgirdau, kaip kažkas nukrito, – jo akys nukrypo į suskilusį vitrinos dangtį.

– Ach taip, netyčia nusprūdo, nėra ko nerimauti, – vyras žvilgterėjo į greta sukrautą knygų krūvelę. – Šios nieko vertos, tik vietą užima, tad nutariau atsikratyti, kol yra, kas domisi.

– Taip, tėti.

Berniukas ir toliau tampė savo naktinius, o vyras sunėręs rankas ant nugaros išsitiesė, bet po sekundės apsigalvojęs sugrūdo jas į rudo švarko kišenes:

– Na, ko lauki? Grįžk į lovą.

Vaikas linktelėjo ir atatupstas išslinkęs iš kambario labai švelniai užvėrė duris. Raudonmedis susiliejo su tamsiais koridoriaus šešėliais ir liko tik ant rankenos boluojantis baltas delnas.

* * *

Berniukas priglaudė delną prie užrakto skaitytuvo ir namo durys atsivėrė, į prieškambarį įleisdamos saulės šviesą ir tarpdury sustingusio vaiko šešėlį. Tamsaus silueto, nutįsusio per grindis, galva beveik pasiekė nublizgintų vyriškų batų noseles – tik tiek vyro kūno apšvietė saulė, likusi dalis skendėjo namo prietemoje.

– Aš tavęs laukiau, – ištarė krenkštelėjęs vyras, – noriu tau ką parodyti. Prašau, ateik į mano kabinetą, kai tik susitvarkysi.

Vaikas tankiai sumirksėjo, sutrikęs apsižvalgė, lyg nežinodamas, ką dabar turėtų daryti. Pagaliau nusitraukė kuprinę ir atsargiai padėjo ją ant grindų, nes prieškambaryje nebebuvo jokių baldų. Tada patrynė delnus į šonus, pažiūrėjo, ar švarūs, ir, nutaręs, kad pakankamai, pasileido link tėvo kabineto, iš paskutiniųjų stengdamasis nebėgti ilgu koridoriumi.

Vyro kabinete vėl švietė projektoriai, švieslentės, diagramos, skaičiai, schemos ir brėžiniai, projektuojami ant įvairių paviršių ir erdvėje patalpos centre. Tai įspūdžio nedarė – dėmesį traukė minkštas krėslas su virš jo pritvirtintu šalmu ir nuo jo nutįsusiais laideliais.

– Sėsk, – paragino vyras, mostelėdamas į krėslą.

Balderis užsikorė ant aukštos pasostės, plačiai išskėtęs rankas padėjo jas ant ranktūrių ir klausiamai įsisteilijo į tėvą.

– Kai kas tavęs laukia, – vyras šyptelėjo, bet šypsnyis išėjo kažkoks kreivas, lyg lūpos nebūtų pratusios taip išsilenkti. – Užsimerk, nenustebk – uždėsiu ant akių raištį – ir atsipalaiduok.

Po akių vokais nuvilnijo įvairiaspalviai šviesos ratilai, blykstelėjo viena kita ugnelė ir viskas nurimo. Tuomet dešiniame viršutiniame kamputyje atsirado baltas taškelis. Iš pradžių jį vos pavyko įžiūrėti, bet kuo atidžiau vaikas jį stebėjo, tuo didesnę regėjimo lauko dalį jis užėmė. Galiausiai balta šviesa užpildė viską aplink. Berniukas atsargiai pasukiojo galvą į šalis – po kojomis, virš galvos, visur, kiek tik matė, aplink buvo balta. Ir neįmanoma buvo suvokti, ar erdvė yra begalinė, ar jis ankštame burbule. O gal jis buvo niekur ir niekame? Kvėpavimas patankėjo, jis ėmė grabalioti rankomis aplink, lyg atramos ieškantis skęstantysis.

– Paukšteli mano! – erdvėje nuskambėjo moters balsas, – Baldi, vaikuti, čia aš, mama...

Berniukas apsisuko – už jo stovėjo šviesiaplaukė moteris, jos strazdanotą veidą puošė pati plačiausia įmanoma šypsena. Ji ištiesė rankas ir vaikas bematant atsidūrė jos glėbyje.

* * *

– Man nepatinka šitas, jis primena raganos namelį, – Balderis suraukė nosį, žiūrėdamas į trobelę raižytomis langinėmis.

– Tikrai? – moteris susimąsčiusi pakreipė galvą, mėgindama įžvelgti, kas gali bauginti šios jaukios pirkelės išvaizdoje. – Na, bet jei tau nepatinka, tuomet einam toliau.

Susikibę rankomis jie žingsniavo tuščia gatve, abipus kurios rikiavosi patys įvairiausi namai, nuo visai mažyčių ir paprastų iki pačių įmantriausių dvarų ir pilaičių.

– Nieko tokio, jei nerasi, kuris tau patinka, – moteris uždėjo delną berniukui ant petuko ir prisitraukė jį arčiau savęs, – kol tavęs nebus, aš dar pagalvosiu ir kitą kartą išrinksim.

– Ne, mam, negerai, kad tu neturi namų. Aš negaliu užmigti, vis galvoju, kur tu miegi ir kur tu būni, kai aš išeinu.

– Oi, paukšteli tu mano, – nusijuokė moteris, – kai tu išeini, paprastai ateina tėtis ir man nelieka laiko miegoti, nes tu gi žinai, koks jis nenuorama.

– Tėtis? – Balderio balse nuskambėjo nuostaba.

– Taip, mes visą laiką kažką kuriam. Štai, žiūrėk, čia tėčio sugalvotas namas – ji mostelėjo link dvaro su kolonomis ir plačiais paradiniais laiptais.

Berniukas nusipurtė nuo vaizdo ir greitai nusuko akis į kitą pusę – ten stovėjo paprastas stačiakampio formos baltas namelis:

– Geriau jau šitas, nei tas didelis, tik... Jam kažko trūksta, nemanai?

– Gal kokio didelio lango?

– Arba terasos? Einam į vidų!

– Tai kad aš dar nesugalvojau vidaus.

– Eeeeinam, – berniukas tempė mamą už rankos, – tik vieną kambariuką, mažą, kad tilptų lova ir viskas.

* * *

Lašo formos sidabrinis oromobilis apsuko ratą virš žalios pievos viduryje stovinčios poros ir be garso nusileido, priversdamas

plaikstyti moters suknelę.

– Mam, tai buvo visiškai nerealu, – Balderis iššokęs iš tik ką nutūpusio kabrioletu užtrenkė dureles ir išsišiepęs patraukė link tėvų. – Po šito stebuklo nebegalėsiu vairuoti paprastų elektromobilių. Palyginus su šiuo, važiuoti jais – visiška nuobodybė. Tėve, ar matėt, kaip mama ištobulino kanjoną? Iki mažiausių detalių, aš net mačiau erelio lizdą ant vienos uolos.

Vietoj atsakymo vyras meiliai nusišypsojo žmonai ir pakstelėjo jai į skruostą. Ji švelniai nusišypsojo vyrui ir pasisuko į vaikną:

– Paukštelis turi skraidyti, – mama gnybtelėjo ją jau praaugusiam sūnui į skruostą, – čia tau mokyklos baigimo dovana.

– Mama tave per daug lepina, geriau parodyk, kaip išmokai perkelti.

– Klausau, tėve.

Oras aplink suraibuliavo ir iš dangaus pradėjo byrėti kažkokios nuolaužos, daiktai, baldai. Krituoliai žmonių nepalietė, tik sūkuriavo aplink, kol po įnirtingo grumdymosi iš chaotiško šiukšlyno lėtai susiformavo kambarys. Dideliame židinyje spragsėjo tikra, ne dirbtinė ugnis, virš apvalaus stalo jaukiai švietė sietynas, kojos smego minkštuose kilimuose.

– Ne itin elegantiška kelionė. Turėtum daugiau praktikuotis, – vyras atitraukė krėslą nuo stalo ir atsisėdo. – Gal pavakarieniaukim, reikia šį tą aptarti.

Ant stalo bematant atsirado dubuo salotų, troškintuvas su šakniavaisių apkepu, Balderio itin mėgstami traškūs žiogeliai ir delikatesas, į kurį vos žvilgtelėjus persikreipė jaunuolio lūpos – raudonos mėsos didkepsnis.

– Kaip visada nepakartojama, mieloji, – vyras lėtai pjovė raudoną

raumenį, gėrėdamasis iš jo besisunkiančiomis sultimis.

Baldis, pasipurtęs nuo kruvinos tėvo puotos vaizdo, čiupo gruzdintus, gausiai prieskoniais pagardintus svirplius ir ėmė įnirtingai dirbuotis šaukštu.

– Palik vietos salotoms, – atlaidžiai šypsodamasi mama pakėlė sūnui dubenį žalumynų.

– Taip, taip, – sumurmėjo vaikiną ir, pildydamas mamos pageidavimą, įsimetė kelis lapelius ant traškančių žiogų kupsto.

– Nuo kitos savaitės mama pradeda dirbti, – bespalviu balsu pranešė vyras, apsilaižė ir lėtai įvairavo nemažą gabalą mėsos į pravertą burną.

– Aha, – nesuteikęs ypatingos reikšmės žiniai Baldis toliau triauškino savo patiekalą. – Vėl sugalvojot kokį kūrybinį projektą?

– Ne, Paukšteli, tėtis nori pasakyti, kad iš tikro pradėdu dirbti. Su kitais. Su gyvais žmonėmis, – moteris sėdėjo prie tuščios lėkštės ir nervingai sukiojo vandens stiklinę, stebėdama jos briaunose lūžtančios šviesos atspindžius.

– Ir kaip jūs planuojate tai padaryti?

– Pardaviau technologiją Sąjungos saugumo departamentui, – vyras tai ištare lėtai, suteikdamas deramą svorį kiekvienam žodžiui.

– Tu pardavei mamą?

– Savo išradimą, Balderi. Savo. Išradimą. Tai perspektyvi technologija, kurią galima daug kur pritaikyti. Departamentas, vos susipažinęs su projektu, bematant rado net keletą galimo pritaikymo sričių ir jau pradėjo kurti kelias programas jos pagrindu. Todėl esu visiškai tikras, kad neturėjau teisės nuslėpti savo atradimo nuo pasaulio.

– Norėjai pasakyti, kad negalėjai praleisti progos susižerti sau nuopelną ir prisiimti garbės.

– Taip. Nenorėjau, nes Aš tai sukūriau ir Aš tai paverčiau realybe. Ir neketinu dėl šito teisintis.

– Kaip tu galėjai taip pasielgti su mama?

– Paukšteli mano, – moteris uždėjo ranką ant sūnaus dilbio, – tėtis teisingai padarė. Mane išlaikyti... Išlaikyti tokią kainuoja labai brangiai, mes nebeturėjome pasirinkimo. Be to man bus pravartu pabendrauti ir su kitais žmonėmis.

Ji mėgino šypsotis, tačiau veide šmėsčiojo gniaužiamos baimės šešėliai, kuriuos sūnus kuo puikiausiai matė.

– Mam, aš rasiu pinigų, jei viskas tik dėl jų, tikrai rasiu, nebent.. Nebent tu pati nori?

– Nesikišk, vaike, – vyras pakilo iš savo vietos ir atsirėmęs pirštų galais į nėriniuotą staltiesę palinko virš stalo, – viskas jau sutarta, tavo leidimas nereikalingas.

– Tu negali spręsti už kitus, negali versti mamos, jei ji nenori.

– Ji sutiko.

– Nes tu ją privertei!

– Aš myliu tavo mamą labiau už viską, todėl neketinu daugiau klausyti tavo vaikiško verkšlenimo. Dink iš akių.

– Ne, – vaikinai net pats nustebo tai ištaręs.

– Arba dingsti pats, arba aš tave išmesiu.

– Gali pamėginti, – jaunuolis taip pat pakilo, buvo jau senokai praaugęs tėvą, tačiau vis tiek kažkokiu būdu buvo už jį mažesnis.

– Baldi, nereikia, – mama grybštelėjo sūnaus delną.

– Ne, mam, reikia. Nors kartą gyvenime – reikia.

– Tu mažas, silpnas, kvailas sutvėrime, – tėvo veide atsirado panieka, – jei tik sugebėtum man pasipriešinti, gal bent galėčiau tave šiek tiek gerbti, o dabar...

Vyras pakėlė ranką ir ištiesė ją link sūnaus. Jo pirštų galiukai sublizgo ir vaikinukas pakilo nuo žemės, lyg kas jį būtų pakėlęs už čiupros.

– Dabar būsi išmestas kaip žinduklis šunytis, – vyras mostelėjo smiliumi ir vaikiną ėmė purtyti, bejėgiškai tabaluodamas į šalis rankomis ir kojomis.

– Nereikia, jam skauda, prašau... – mėgino įsiterpti moteris, tačiau vos pakilusi nuo kėdės su trenksmu klestelėjo atgal, net krėslas čiūžtelėjo atgal nuo jos kūno svorio.

– Nesikišk, mieloji, jam laikas suprasti, kas yra kas.

* * *

Link balto namo kopose vedė išblukusių lentų takas, abipus apsodintas ryškiaspalviais viržiais. Moteris stovėjo kelio viduryje ir stebėjo, kaip prieš ją sublykčioja oras ir sproginėdamas, besispjauydamas žiežirbomis išsiriečia elektrinis lankas, sujungiantis du ryškiažiedžius kupstus, augančius priešingose tako pusėse. Pro mirguliuojančią arką išniro Balderis. Vilkėjo juodus džinsus ir tokios pačios spalvos marškinėlius, skruostus dengė kelių dienų barzdos šeriai, bet veidas dar priminė neseniai pasibaigusius paauglystės metus.

– Na? – nepatikliai šyptelėjo, žvelgdamas į mamą.

– Tu vis kuri vartus ir duris, be..... – moters lūpos ir toliau judėjo, bet garsas buvo pradingęs, lyg staiga kas būtų paspaudęs mygtuką ir išjungęs garsą

Pointeris-alfa bematant amtelėjo, informuodamas komandą, kad prisiminimas modifikuojamas.

Vaizdas sumirguliavo ir išnyko.

* * *

Kiek akis užmatė – aplink plytėjo perdžiūvusi, suskeldėjusi rausva žemė. Iš jos neaugo nė vienas stiebelis, iki pat horizonto driekėsi vien šerpetoto molio laukai. Vieninteliai objektai visame kraštovaizdyje buvo du vienas prieš kitą sėdintys žmonės. Tarp jų, pakibęs ore, lėtai sukosi mažas baltas plastikinis kamuoliukas. Jo sienelės buvo tokios plonos, kad beveik galėjai matyti kiaurai.

– Nagi, sutraiškyk jį, – moteris atrodė pavargusi, vilkėjo pilkus marškinėlius ir kelnes su kišenėmis, primenančius kovai dykumose pritaikytą karišką uniformą.

Baldis, įsmeigęs žvilgsnį į mažą kamuoliuką, suraukė antakius. Apie akis išryškėjo raukšlės, kurių jau matėsi ne tik ten, bet ir apie lūpas, kaktoje. Vyro smilkiniai pasidengė prakaito lašeliais, buvo akivaizdu, kad jis sukaupė jėgas ir sukoncentravo visą savo dėmesį į mažą baltą objektą, tebevirpantį tarp jo ir mamos.

Jei būtų bent kiek dėmesio skyręs aplinkai, tikrai būtų pastebėjęs, kaip dešinėje, už keliasdešimt metrų nuo jų, tiesiog iš niekur atsirado didžiulis robotas. Visą jo kūną dengė įvairiausių rūšių ir kalibrų šaunamieji ginklai: pradedant ant rankas atstojančių kulkosvaidžių pritaisytais arbaletais ir baigiant galvos šonuose blyksinčiais lazeriais.

Naujas atvykėlis nedelsė – vos materializavęsis, bematant iškėlė ranką ir į Balderį pasipylė kulku lietus.

Moteris vos susiturėjo nepašokusi iš vietos, stebėdama šią sceną, bet sūnus paskutinę akimirką spėjo ištiesti ranką šaulio pusėn ir kulkos sulėtėjo, o po to, garsiai skimbčiodamos, sukrito ant iškepusios žemės. Viena jų atsirito kieta pluta ir bambtelėjo į vyro bato pado protektorius.

Robotas, ruošdamasis sekančiai atakai, pakėlė antrą ranką, iš už nugaros šnypšdamas iškilo raketos paleidimo mechanizmas, erdvę tarp priešininkų persmeigė keli lazerinių taikiklių spinduliai. Kulkosvaidžiai užriaumėjo pirmieji, netrukus sušnypštė ir raketos uodega, iš prasivėrusio pilvo driokstelėjo patranka, išsviesdama didžiulį geležinį sviedinį.

Vis dar ištiesta Balderio ranka suvirpėjo, delnas išbalo, iš pirštų galų išsiliejo žalias srautas, kuris akimirksniu pasklido erdvėje ir suformavo milžinišką skydą. Atsitrenkusi į jį raketa sulėtėjo, po to sustojo erdvėje ir liko styroti, kaip į žalsvų drebučių tortą įsmeigtas dantų krapštukas. Kol užgeso liepsna raketos uodegoje, virpančioje masėje įklimpo galybė paskui ją atskriejusių įvairaus kalibro šaudmenų, o Balderio veidu žliaugė prakaitas. Jis pakėlė akis į mamą. Baltas kamuoliukas vis dar pleveno tarp jų nė kiek nepakitęs. Vyras sutelkė dėmesį į ore levituojantį objektą, kairėje jo pusėje net atsirado duobelė, tačiau kaip tik tada, kai rodėsi, kad jam pradeda sektis, iš dangaus, tiesiai tarp jų, dusliai šlumstelėjo kažkoks neaiškus baltų skudurų gumulas. Balderis bandė į jį nežiūrėti ir pagaliau sutraiškyti tą apgailėtinaį gležną rutuliuką, tačiau pūstelėjęs vėjas pakėlė vieną audinio kampą, išskleidė jį lyg burę ir po juo jis pastebėjo moters veidą. Dėmesį traukė šviesių plaukų garbanos, išsitaršiusios ant raudono molio, ir perbalusiame veide išryškėjusios strazdanos. Bet labiausiai glumino jos persuktas kūnas. Nors ir pridengtas susimuturiavusiomis paklodėmis, jis akivaizdžiai buvo persikreipęs labai neteisingai, tysojo kaip perlaužtas. Kad kryptis iš padebesių sumaitojo kūną išdavė ir iš pravertos moters burnos nuvinguriavusi kraujo srovelė. Tik akys buvo įsmeigtos į suakmenėjusį, amą praradusį Balderį.

– Mama? – sušvokštė jis.

Sužalotosios lūpos prasivėrė. Vyras net palinko į priekį, tikėdamasis, kad ji tuojau kažką ištars, tačiau ji nieko neištarė. Iš jos burnos pasipylė balta masė, kuri apliejo nespėjusį sureaguoti Balderį nuo galvos iki kojų. Skystis padengė jį visą ir bematant ėmė stingti, spausdamas jį į tvirtą kevalą, neleisdamas pajudinti nė raumenėlio. Kietėjanti medžiaga ėmė panašėti į kaulą, ji vis labiau veržė vyro kūną ir jis neištvėręs riktelėjo iš skausmo ir bejėgis nukrito ant šono.

Kažkas trakstelėjo. Garsą galėjo sukelti tiek apie Balderį besispaudžianti ir vis labiau jį veržianti luoba, tiek neatlaikę vyro kaulai.

– Priešinkis, Paukšteli, privalai išsivaduoti, – moteris stovėjo prie sūnaus ir žvelgė į jį pavargusiu žvilgsniu. – Nagi, sutelk valią.

– Mam, – sunkiai iškriokė jis, – aš negaliu, mama...

Lukštas subyrėjo, moteris delnais užsidengė veidą ir stipriai patrynė akis, giliai įkvėpė. Kai patraukė rankas veide neatsispindėjo jokie jausmai, ji atrodė lyg marmurinė.

– Atleisk, – Balderis sunkiai atsistojęs nusipurtė prilipusias kevalo skeveldras, – aš neturiu tiek valios kaip tu. Negaliu tavęs įveikti. O dar ji... tu... – vyras mostelėjo į pavidalą skuduruose.

– Kas, Balderi? Kas? Tu tikėjaisi, kad jie visada tik puola? – moters balsas cypTELėjo. – Ne... Kai kurių iš jų kognityvioji empatija yra puikiai išvystyta. Jie nejaučia tau gailesčio, bet puikiai supranta tavo emocijas, o susiliejus jūsų sąmonėms ima manipuliuoti visais skaudžiausiais prisiminimais, pasinaudoja tavo baimėmis, provokuoja situacijas, kurios tau sukelia paniką. Jie yra baisūs, baisūs žmonės, jie – monstrai!

– Žinau, mama, aš gi pats juos sumedžioju ir tau atvedu.

– Sumedžioji... Realiam pasauly jų galimybes riboja fizinis kūnas ir materija. Čia jų neriboja niekas, čia jų liguisto proto pabaisos tampa realybe.

Vyras apglėbė mamą per pečius. Jie atrodė vienodo amžiaus. Nuo tada, kai pateko į sistemą, ji beveik nepaseno, tik išvargo: anksčiau saulėje blizgėjusios strazdanėlės tapo pilkšvomis dėmėmis, ilgi šviesūs plaukai buvo nurėžti trumpai ir negrabiai, gėlėtas pastelines sukneles pakeitė žygio apranga ir sunkūs kareiviški batai. O jis užaugo, subrendo, ėmė žilti ir jau pasirodė pirmosios raukšlės, tačiau, įžengęs į septintąją dešimtį, buvo pačiame jėgų žydėjime, profesinės karjeros viršūnėje.

– Gal eime, kur ramiau? – pasiūlė Balderis, apžvelgdamas niūrią dykumą. – Gal į tą jaukų parką?

Raudono molio neliko nė pėdsakų. Jie įsitaisė ūksmingo medžio pavėsyje ant suoloelio, o prieš akis atsivėrė žalia pieva, pilna išskylaujančių žmonių ir aplink zujančių vaikų, gainiojančių šunelius ar atvirkščiai.

– Turime sugalvoti, kuo tave pakeisti. Tu pervargusi, išsekusi, negaliu žiūrėti, kaip nyksti.

– Pats matai, kad nėra kam. Reikia žmogaus, kuris būtų empatiškas, turėtų stiprią valią, išvystytą fantaziją, būtų jautrus detalėms, kantrus...

– Atleisk, kad aš toks bevalis.

– Nieko tokio. Aš nenorėčiau tau tokio gyvenimo, – moteris švelniai spustelėjo greta sėdinčio sūnaus pirštus.

– Tėvas galėtų perimti šią tavo našą, – Balderis nė nemėgino paslėpti balse aiškiai nuskambėjusio nepasitenkinimo.

– Tėčiui reikia prižiūrėti sistemą, jis negali jos palikti.

– Negali... Jis tikrai negali JOS palikti, tik ta ji visai ne sistema.

– Vadinas tikrai, – sušnabždėjo moteris ir taip stipriai sučiaupė burną, kad iš lūpų liko tik plonas siūlelis.

Dangus virš parko ūmai pajuodo ir suputojo pilkais debesimis. Vos prieš akimirką giedras skliautas apsiniaukė ir pievą perkošė ledinis vėjas. Poilsiautojai paskubomis ėmė rinkti daiktus, skubėdami kuo greičiau dingti iš atviros vietos, kol jų dar neužklupo lietus.

– Negaliu patikėti, kad jie netikri, – Balderis ramiai stebėjo besiskirstančius žmones, nekreipdamas nė menkiausio dėmesio į atslenkančią liūtį. – Atleisk, kad tau pasakiau, bet nebėgiu žiūrėti, kaip tu sau prisiimi didžiausią naštą vien tam, kad jis galėtų mėgautis tavo sunkiu darbu uždirbtais vaisiais.

Moteris nieko neatsakė, tik užsimerkė ir ištirpo ore, palikdama sūnų vieną ant suolo po medžiu. Jis net nepasuko galvos – pasirodė normalu, kad mamai po tokios žinios reikia pabūti vienai. O kaip ji jautėsi nereikėjo nė klausti, mat tai puikiai matėsi iš pasikeitusio oro ir artėjančios lietaus sienos. Balderis mostelėjo pirštu į viršų ir virš galvos išsiskleidė ore plevenantis skaidrus skėčio kupolas. Nuo aštrių vandens čiurkšlių suvirpėjo pamiškės paparčiai, liūčiai iki suolo beliko keli žingsniai. Dar vienas ledinio vėjo šuoras ir šaltas lietus sušnarėjo medžio lapijoje. Sekundė, dvi ir vanduo klioktelėjo kiaurai skėtį vyriui ant veido. Jis pakėlė akis, kurį laiką stebėjo, kaip lašai skrodžia jo išskleistą uždangą lyg jos nė nebūtų. Po to šyptelėjo, giliai iškvėpė ir, perbraukęs delnu šlapią veidą, atsistojęs patraukė link medžio kamiene sužybėjusių durų.

Maanu, nebodamas lietaus, šmirinėjo aplink tuščią suolą, šniukštinėjo aplinkinius žolės kupstus ir krūmokšnius. Komanda kurį laiką pastovėjo, tuomet Einaras perbraukė delnu planšetės ekraną, bakstelėjo jame reikiamą nuorodą, kuri privertė prasiskleisti tankią sausmedžių gyvatvorę, ir jie buvo pasirengę palikti šį prisiminimą.

– Nagi, moliuskiene, – Kahenas bato galu niuktelėjo vieną iš aštuonių Scilės čiuptuvų, išsiraičiusių aplink. – Pajudam, nestabdom.

Metė pamėgino žengti pirmoji, bet neįstengė atplėšti kojos nuo žemės.

– Einarai? Aš.... – nespėjus užbaigti sakinio jos burnoje atsirado raudonas kamuoliukas su ant sprando užsegtu dirželiu.

– Ei! – spėjo myktelėti Kahenas prieš jo žabtus užveržiant plačiam odiniam antsnukiui.

Einaras tylėjo. Nežinia, ar kaip ir kiti negalėjo pajudėti, ar tiesiog laukė. Laukė, kol nurims Scilė – Metė aiškiai pajuto, kad iš kolegės liejasi emocijų banga, kvepianti miso sriuba ir kutenanti gomurį. Tai nebuvo grėsmingi ar baisūs jausmai. Tai buvo pats gryniausias ilgesys. Metė pasekė Scilės žvilgsnį, įsmeigtą į kitą parko pusę, kur takeliu bėgo du vaikai. Mergaitė laikė virš galvos iškeltą neskoningą žalią pikniko patiesalą, mėgindama juo apsaugoti save ir mažesnį brolių. Vaikai baugščiai dairėsi į įsiaudrinusį dangų ir tuo pačiu metu kvatojo, sumaišydami grėsmingą aplinką su smagiu nuotykiu taip, kaip tai gali padaryti tik vaikai. Jų juokas sklido po ištuštėjusių aikštę, švelniomis bangomis atsirisdamas iki sustingusios komandos.

Netrukus jie pradingo iš akių. Nuslopo jų krykštavimo aidas, parkas galutinai ištuštėjo.

Scilė pasipurtė ir, atsispirdama nuo lietaus sublizgusiais čiuptuvais, patraukė link praėjimo vis dar žaižaruojančio sausmedžių gyvatvorėje. Jai pajudėjus Metė suvokė, kad burnoje nebėra kamuoliuko, iš Kaheno urzgimo suprato, kad ir jis atgavo kalbos dovaną. Tik Einaras stovėjo

toje pačioje vietoje, liūdnam stebėdamas juos visus, judančius link išėjimo.

– Mete, – sugavo jis kolegės ranką šiai einant pro šalį, – susikaupk. Negalim prarasti kontrolės dėl emocijų.

Taip, žinoma, Metė nervingai timpčiojo savo geltoną kailiuką eidama link vartų: tai buvo jos klaida, kad nepajuto Scilės nuotaikos ir ši užgriuvo komandą nepasirengusią. O jei taip būtų nutikę pavoju laiku ar pavoju vietoje? Toks nepateisinamas aplaidumas visiems galėjo labai brangiai atsieiti tad ji neturi teisės prarasti budrumo. Ji negali atsipalaiduoti. Ji daugiau nesusimaus.

* * *

Po kojomis žliugsėjo dumblas, iš įmirkusios dirvos sienų stirksančios šaknys (bent jau Metė tikėjosi, kad ten šaknys), grybšteldavo praeinant. Lubų dėl tamsos nebuvo matyti, bet iš sudvisusio požemio oro buvo galima įtarti, kad jos visai čia pat, per sprindį jiems virš galvų. Scilė, įžengusi pirmoji, spėjo nuo jų šiek tiek atitrūkti, bet tuščiame tunelyje vis dar buvo girdėti lipšnus šlepsėjimas sukeliamas jos čiuptuvų, besiraitančių šlapiame take. Kaheno khopešas silpnai žėrėjo, blausiai apšviesdamas kelią už jo žengiančiai Metei. Moteris jau buvo kiek apimusi dėl nesuvaldytų Scilės emocijų ir taiklios Einaro pastabos, tačiau tokie perėjimai jos niekada nežavėjo, todėl ji jautėsi sudirgusi ir įsitempusi. Kad šių tunelių nereikia bijoti, Einaras paaiškino per vieną pirmųjų jos operacijų: kai kurie tiriamųjų prisiminimai glūdi giliau, yra stipriau užgniaužti, kai kuriuos iš jų gal net buvo mėginta išstumti iš galvos ar paneigti. Prisikasti prie tokių, toli laike ar giliai atmintyje užslėptų, prisiminimų navigatoriui reikia daugiau laiko, ryšys būna nepastovus, todėl daug saugiau ir paprasčiau prie tokių artėti palaipsniui, žengiant dirbtiniu taku ir nenaudojant momentinio perkėlimo, taip neperkraunant nei objekto, nei navigatoriaus sąmonės.

– Ei, – Metė letenėle kepštelėjo šarvuotą Kaheno nugarą, – kodėl

Maanu nedavė signalo, kai Scilė ėmė keisti prisiminimą?

– Kokį prisiminimą? – Kahenas sulėtino žingsnį, bet siaurame tunelyje eiti greta nebuvo įmanoma, todėl jis pasisukęs praleido Metę eiti žingsniu priekyje, kad būtų lengviau ją girdėti.

– Kaip kokį? Tą, kuriame mums abiem taip efektingai užčiaupė žabtus.

– O tas raudonas kamuoliukas labai tau tiko. Jei nebūtum kailinis žvėrelis, man būtų pasistoję...

– Kahenai... – suurzgė nepatenkinta.

– Palauk, dabar kaip tik įsivaizduoju, kaip atrodytum realiam gyvenime su juo. Nu va – štai ir pasistojo.

– Nustok, aš rimtai, – jos balsas išties skambėjo rimtai.

– Ką čia klieidi? Tu sergi, ar kas tau? Negi niekada nebuvai išlipus ar išmesta iš srovės?

– Išlipus iš srovės? – suraukė nosytę Metė.

– Tu turbūt laimės kūdikis, jei niekada nedirbai su nepatyrusiais navigatoriais, kuriuos vis išspiria iš prisiminimų srauto. – Matyt prisiminęs tokius jis paniekinami sušnarpštė. – Gerai, paaiškinsiu taip, kaip aiškino man: prisiminimas yra kaip upė. Navigatorius išlaiko mus tėkmėje. Bet kartais, kai jis užsižiopso arba objektas sunkiau valdomas, mūsų laivelį išmeta į krantą. Tada upė plaukia sau, mes ją matome, bet nebesam joje. Supranti?

Metė tik klaptelėjo didelėmis akimis.

– Taip, man irgi šitas pavyzdys nelabai, todėl aš tai įsivaizduoju taip: kai kažką dulkini ir pabaigi, bet dar neištrauki, vis dar esi viduje, kur šilta, drėgna ir visai neblogai, bet akivaizdu, kad visas smagumas jau

praėjo ir reikia arba pradėti iš naujo, arba ieškoti kitos šiltos...

– Tavo pavyzdys bjaurus.

– Visai ne – labai geras ir iliustratyvus. Ir malonus. Maanu nedavė signalo, nes...

– Nes mes buvome ant kranto išmesta valtelė, – pertraukė Metė. – Arba... arba žiūrovai, matantys scenos, kurią paliko aktoriai, dekoracijas...

– Nykesnio palyginimo nebesugalvotum, – įvertino kolegės interpretaciją Kahenas.

Kurį laiką jiedu žingsniavo tylėdami. Ankšta aplinka ir dusus oras stipriai slėgė, tačiau sunkiausiai Metei sekėsi išverti tas įkyrias mintis apie tyrimą.

– Man plaukai šiaušiasi nuo to, ką matom, – neištvėrė moteris. – Juk tu supranti, kad objektas, kad šitie prisiminimai, na, tu gi supranti...

Kahenas pabraukė per geltonus Metės kailinius, ranka nuslydo jos nugara iki pat uodegos ir ją sugniaužė:

– Hmm, – suniurnėjo čepTELėdamas nasrais, – nežinau, ar ji man patinka, ar atstumia.

– Ką čia išdarinėji? – suspragsėjo kelios žiezirbos kailiuko paviršiuje.

– Tikrinu.

– Ką?

– Ar stipriai tavo plaukai pasišiaušę.

– Nebūk mulkis, Kahenai, aš rimtai! – suirzo Metė. – Mes gi stebime

sistemos atsiradimą, o tu...

– Užsikišk, – vyras staigiu judesiu sugriebė žvėrišką Metės sprandą ir tvirtai jį suspaudė, – užsikišk tuoj pat! Aš gal ir nemėgstu taisyklių, bet prisiekiu savo niurka, nudėsiu tave jei užmirši šią: niekada neaptarinėk tyrimo, kol esi objekto sąmonėje. Ar supratai? – jis stipriai supurtė moterį. – Ar supratai? Ar supratai, aš klausiu?

Metė cypelėjo patvirtindama, kad suprato ir vos susilaikė neapsiašarojus – antro pažeminimo iš eilės jau buvo šiek tiek per daug. Norėjo susisukti į kamuoliuką ir išsilaižyti žaizdas, tačiau negalėjo net pasitraukti nuo kolegų, kad bent akimirką pabūtų viena: priešaky vis dar girdėjosi koridoriumi šliaužianti Scilė, kurios bjaurią nuotaiką Metė jautė ir per jas skiriančią atstumą, o už nugaros nirčiai šnopavo Kahenas.

* * *

Jie atsidūrė operatyvininkų transporterėje – tokiam teko pabuvoti kiekvienam tyrėjui tikrinant įtariamojo suėmimo aplinkybes ar nustatant teisėsaugininkų padarytas klaidas. Kai kurios tarnybos tokius patikrinimus darydavo periodiškai, vis prijungdamos prie sistemos vieną ar kitą savo darbuotoją, kad būtų įvertinta jo darbo kokybė. Taigi jie buvo transporterėje. Per siaurus langus vagono palubėje švysčiojo naktinis, reklaminių lazerių ir projekcijų išmargintas dangus, kiek žemiau vis pasimatydavo kokio pastatų komplekso stogai. Iš tiek, kiek sugebėjo matyti, niekaip nebūtų galėjusi nustatyti, kokiame mieste jie yra, tačiau iš tolygaus transporterio judėjimo ir charakteringo foninio dūzgesio galėjo spėti, kad jie lekia senąja magnetine juosta.

Kabinoje suskaičiavo trisdešimt keturis pareigūnus. Visi jie buvo vienodi, mat vilkėjo pilną šturmo aprangą, nuleistuose šalmų antveidžiuose mirguliavo būsimos operacijos informacija, skyrėsi tik antsiuvai ant rankovių su laipsniais ir šaukinių, kurie net nebuvo pavardės, žetonai prie krūtinų. Matomi skiriamieji ženklai Metei

pasirodė pažįstami, bet ji tiksliai negalėjo prisiminti, kuriai teritorijai jie priskiriami. Savo apranga išsiskyrė tik vienas vyras – Balderis. Ant jo uniformos peties buvo prisiūtas sistemos logotipas – keltiškas *Dara* mazgas, kurio keturios kilpos simbolizavo keturis tyrimo polius: valią, jausmus, jėgą ir protą, susimezgusius nesibaigiančioje pynėje. Balderio, kaip ir greta stovinčio operatyvininkų vado, antveidis buvo pakeltas, vyrams aptariant tarp jų mirguliuojančio pastato hologramą.

– Komplexo plotas kiek daugiau nei septyniasdešimt tūkstančių kvadratinų metrų. Virtualios pramogos, bionikai, – būrio vadas kalbėdamas rodė plane atitinkamas vietas, kurios jam prisilietus nušvisdavo ryškia mėlyna spalva, – išplėstinė realybė, egzotiniai šokiai, svingerių klubai, viešnamiai ir kitos legalios pramogos išsidėsčiusios išorinėse patalpose.

– O vidinėse?

– Oficialiai, – vado veidą dengė neilga, bet vešli juoda barzda, neleidžianti matyti jo veido išraiškos, bet tankūs antakiai trūktelėjo, leisdami suprasti, kad tai tėra tuščias žodis, – ten teminiai fetišo kambariai, kuriuose dirba tik pilnamečiai darbuotojai.

– Bet?

– Bet mes tuo netikim. Jau keturis kartus šiais metais rengėme reidus, tačiau kol prisibrovėm iki centro...

– Ten viskas buvo ištuštėję, – užbaigė mintį Balderis, riešo kompiuteriu skenuodamas planą.

– Taigi, – vado akys nukrypo į vagono centre kybantį cilindrą, barzda apie lūpas subangavo, leisdama spėti, kad jis išsišiepė. – Bet mes niekada neturėjom tokių žaisliukų, kokius atsivežėt jūs, specialusis agente.

– Kai kyla grėsmė Sąjungos saugumui, lėšų skyrimo klausimai tampa

paprastesni, tad galime veikti laisviau. Parodykite, kur, jūsų duomenimis, galėtų būti vaikų kambariai?

– Pagal mūsų turimą informaciją, nepilnamečiai pastebimi čia, – vadas bakstelėjo hologramą, – čia, ir čia, tačiau tai, ko jūs ieškote, greičiausiai bus šioje zonoje.

– Kodėl taip manot?

– Deimantinė puta. Nulinis pralaidumas: neveikia jokios ryšio priemonės, jokie skeneriai, vaizdo ir garso perdavimo aparatūra veikia vos dešimties metrų spinduliu.

– Kokiam plote?

– Apie penkis tūkstančius.

– Prabangiai. Dabar pradedu suprasti, kodėl jums nesiseka per reidus.

– Taigi, būkit tikras, pasinaudosim jūsų suteikta galimybe visu šimtu procentų, – vadas linktelėjo į Balderio riešinę, gestu klausdamas, ar duomenys perkelti, ir tam patvirtinus, kad viskas tvarkoje, išjungė hologramą. – Todėl vos sučiupsim jūsų taikinį, ištrauksim iš ten tiek, kiek surasim.

– Tačiau prioritetas yra Lazo.

– Taip, taip, nesirūpinkit. Teroristai mums irgi nepatinka, tad komandos papildomai įtikinėti tikrai nereikia. Ką jūsiškis susprogdino?

– Nieko. Jis genetinis teroristas.

– Genetinis? – Vadas paniekinamai sušnarpštė. – Tik nesakykit, kad jie kovoja prieš braškių skonio žiogelius, nes tie yra mėgstamiausias mano bamблиų skanėstas.

Balderis perliejo karį tokiu žvilgsniu, kad jis nejaukiai pasimuistęs nuleido antveidį ir kažką neaiškiai sumurmėjęs apie įrangos patikrinimą paliko agentą vieną.

Išsilaipinimas vyko sklandžiai ir greitai. Vagonui pasiekus numatytą tašką, grindyse prasivėrė liukas, Balderio atsivežtas „žaisliukas“ per keletą minučių pastato stoge išdegino kelių kvadratinių metrų angą, per kurią į sekso paslaugų rojų virvėmis iš dvidešimties metrų aukštyje pakibusio vagono nusileido trisdešimt trys operatyvininkai ir Balderis. Po jų iš transporterio šoko Kahenas ir nusileido ant plokščio stogo, išmušdamas perdangoje savo letenų atspaudus. Scilė keliais čiuptuvais apsiraizgė apie vagono konstrukcijas, o likusius nuleido per liuko kraštą ir tie ėmė tįsti, kol pasiekė stogą – Metė kuriam laikui nusisuko, nes iki begalybės išsitempiančios kolegės galūnės jai keldavo šleikštulį. Pati iš vagono išsiriti kaip geltonas kamuoliukas, o smūgi suminkštino įsielektrinęs kailiukas, kuris, sukibirkščiaęs su stogo danga, švelniai nuleido Metę ant kojų. Einaras tiesiog išžengė iš ore atsiradusių durų.

Nuo stogo įsmukti vidun užtruko vos keletą akimirkų.

Iš pradžių Metė sutriko. Ne dėl to, kad būtų pamačiusi kažką siaubingo, o priešingai – dėl to, kaip gražiai ir teisingai viskas atrodė. Nusileidę jie atsidūrė jaukiame vaikų kambaryje, kurio sienos buvo nudažytos žydrai ir išmargintos debesėliais. Ant virvelių kabėjo spalvotos vėliavėlės, prie vienos iš sienų stovėjo šatlo formos lova, prie kitos – kalnas žaislų ir didžiulė nebaigta statyti kaladėlių pilis. Net tarpduryje sustingusi moteris su tvarkingai sušukuotais plaukais ir geltona suknele atrodė kaip tikra idealių namų šeimininkė, ant rankų laikanti kokių šešerių berniuką, apvilktą jūreiviškais marškinėliais ir mėlynais šortukais. Rankoje jis laikė sidabrinį kosmonautą su Teslos logotipu ant šalmo. Viskas rodėsi taip giedra ir tvarkinga, kad ne vienas komandos narys trumpam sutriko. Kol nepamatė iš berniuko kelnų per sulenktą moters ranką, ant kurios jis sėdėjo, vinguriuojančios siaurutės kraujo srovelės. Nuo to vaizdo užvirė ne tik Metės kolegų jausmai, kuriuos ji suskubo kuo skubiau tramdyti, bet ir po viešnamį

pasklidusių pareigūnų kraujas.

Moteris su berniuku buvo skubiai iškelta į viršuje laukiantį transporterį, pareigūnai pasiskirstė grupėmis ir pasklido po objektą, ieškodami vieno vienintelio vyro ir mėgindami nekreipti dėmesio į matomus vaizdus.

Po trijų minučių nuo įsiveržimo užgeso šviesos. Tamsa truko kelias akimirkas, po to išsižiebė žalias avarinis apšvietimas.

– Tai įspėjimo signalas, paskubėkit, nes tuojau visi išsislapstys, – kažkas rėkė per raciją.

Balderis susikaupęs ėjo iš kambario į kambarį. Vieni jų buvo dekoruoti panašiai kaip tas, kuriame jie nusileido. Kiti buvo tiesiog miegamieji, tretį išsiskyrė kokiomis nors detalėmis, kurios nebuvo tokios baisios, kol greta jų nepasirodydavo kokia mergaitė ar berniukas. Žinoma, pasitaikė ir gryo siaubo kambarėlių, nuo kurių vaizdo skausmingai pasišiaušdavo oda.

Metė springo nuo geležies skonio burnoje: visi komandos nariai dėl matomų vaizdų kunkuliavo emocijomis, kurias ji mėgino sugerti, nuslopinti, užgožti, ištrinti. Dirbo taip sparčiai, kaip sugebėjo, tačiau jautėsi lyg jai būtų pavesta išgerti neišsenkantį fontaną. Nors tai, ką pamatydavo nurijusi dar vieną pykčio ar gailesčio gurkšnį, vertė ją džiaugtis, kad dėmesį į aplinką sutelkia tik epizodiškai.

– Radom taikinį, jis dvyliktoje T zonoje.

– Ateinu, nepaleiskit, – riktelėjo Balderis ir pasileido koridoriais, sekdamas riešinės monitoriaus projektuojamą maršrutą, vinguriuojantį nesibaigiančiame kambarių, koridorių, salyčių, kabinetų ir kitokių patalpų labirinte.

Navigacija rodė, kad jis jau beveik pasiekė tikslą. Pasukęs už kampo vos nepartrenkė į sieną atsirėmusio ir savo skrandį baigiančio tuštinti

pareigūno, tačiau nesustojo ir įveikė kelis likusius žingsnius iki atlapų dvivėrių durų, prie kurių pakėlęs ginklą stovėjo grupės vadas ir rėkė kažkam viduje, kad tas tuojau pat pasitrauktų nuo stalo.

Kambarys buvo didelis ir baltas, visas išklotas lygiomis keraminėmis plytelėmis, sterilus iki skausmo. Todėl juodi pelėšiai tolimame kampe visiškai nederėjo prie vaizdo ir buvo lyg žybčiojantis švyturys. Būtent jie ir patraukė Maanu dėmesį, kuris, nekreipdamas dėmesio į aplink vykstančią dramą, nubidzeno per kambarį jų patyrimėti, lygiai taip pat nesulaukdamas jokios reakcijos iš scenos veikėjų, kurie šūkčiojo ir mosavo ginklais.

Įtariamasis stovėjo kambario centre, apsuptas puslankiu sustatytų trijų operacinių stalų, virš kurių plieskė šviesos kupolai, savo balta šviesa užgoždami pažeme žibančius žalius signalus. Aplink operacinę zoną buvo pristatyta mažesnių stalelių su įrankiais ir prietaisais, erdvėje švietė trys ekranų, užpildytų sudėtingomis diagramomis, cheminių junginių grafiniais vaizdais ir kita informacija, hologramos. Ant arčiausiai durų esančio stalo paguldyto vaiko kūnas trūkčiojo. Lėtai, bet nenutrūkstamai iš jo odos augo ir brinko kažkokios ataugos. Išpampusios iki galvos dydžio jos žėlė vinguriuojančiais gyvaplaukiais, kurie bangavo ore lyg jūržolės vandenyje. Balderis matė vaiko veidą, nes jis buvo atsuktas į duris – iš burnos išdrikęs liežuvis buvo nutįsęs ir nudribęs nuo stalo, ant jo kaip ant vynuogių kekės burbuliuodami vis mezgėsi nauji augliukai. Bandomasis vis dar buvo gyvas, nes iš akių jam ritosi ašaros.

Ant tolimesnio stalo gulėjęs vaikas buvo pavirtęs į lervą: ištinęs iki nesuvokiamo dydžio kūnas dengė rankas ir kojas tiek, kad matėsi tik plaštakos ir pėdos. Spenelių areolės išsiplėtusios iki lėkštės dydžio, pajuodusios ir sustiklėjusios, dabar buvo kaip tik toje vietoje, kur galėtų būti šliužo akys. Tuo tarpu vaiko galva traukėsi, džiūvo ir raukšlėjosi, virsdama į peraugusią raziną.

Ant trečiojo stalo gulėjo nuoga smulkutė paauglė. Ji vis dar atrodė beveik kaip žmogus.

Centre, apsuptas stalų ir nervingai sukiodamasis tai į Balderį, tai į kitą kambario pusę, kur pro ten esančias duris į jį taip pat taikėsi pareigūnai, rėkė Lazo:

– Aš nepasiduosiu! Girdit, šunsnukiai, nepaimsit manęs! Duomenys jau siunčiami, jūs nieko nepakeisit... – Jis ir toliau kažką šūkaliojo, tačiau garsas pradingo.

Maanu krūptelėjo, atsitraukė nuo pelėsių kampe ir ėmė skalyti, informuodamas apie prisiminimo pakeitimus, tačiau Einaras atsisukęs į Kaheną papurtė galvą, taip sulaikydamas jį nuo mėginimo eliminuoti pakeitimus. Komanda susižvalgė, tačiau neprieštaravo, nes visiems reikėjo trumpos atokvėpio minutės. Būtų mielai nematę ir vaizdo, tačiau prisiminimo pakeitimas vaizdo nepanaikino, todėl jie visi krūptelėjo, kai vaiko-lervos galva galutinai nudžiūvo ir atitrūko nuo kūno net spragteldama keletą metrų į priekį. Sausas odos ir plaukų maišelis kiek pasirideno baltomis grindimis ir sustojo, atsitrenkęs į sieną.

– Vade! – atsirado prisiminimo garsas. – Siena! Pažiūrėkit į tą sukruštą sieną! – šaukė pareigūnas, sekantis situaciją nuo priešingame kambario gale esančių durų.

Iš pradžių balta siena išsipūtė, lyg už jos būtų trūkęs vandentiekio vamzdis. Tada pokšėdamos ėmė trūkinėti siūlės ir nukrito kelios atitrūkusios keraminės plytelės, suduždamos į dideles aštrias šukes.

– Kas tai, kas, po velnių, čia darosi? – kriokė vis tas pats pareigūnas. Sienos pilvas pasislinko link kambario centro, ant žemės pažiro dar daugiau dūžtančių plytelių.

Pasinaudojęs pareigūnų sutrikimu, Lazo palinkęs prie įrangos įniko kažką grabalioti. Kai Balderis atsisuko į įtariamąjį šis prieš save ištiestoje rankoje laikė kažkokį cilindrą.

– Jūs mūsų nesulaikysit, – krioktelėjo Lazo.

Už jo nugaros garsiai pokštelėjo nuo sienos atitrūkęs gabalas apdailos. Trenksmas nuskardėjo lyg šūvis, privertęs krūptelėti kitapus kambario tykantį pareigūną ir jo nervai neišlaikė: sutratėjo jau tikri šūviai, kulkos zvimbė aplink įtariamąjį, kitos smigo tiesiai į sieną.

– Ne į galvą, tik ne į galvą! – Balderis bandė perrėkti užvirusį pragarą. Lazo parkrito po operaciniais stalais, buvo neaišku, ar jį kliudė, ar jis spėjo pasirūpinti priedanga.

– Nutraukti ugnį, nutraukti ugnį, – šūkaliojo operacijos vadas ir pagaliau viskas aprimo.

Kambarys buvo pilnas dulkių nuo suvarpytų sienų. Iš vaiko, gulėjusio ant pirmojo operacinio stalo, išaugusios „jūržolės“ sūkuriavo ir trūkčiojo, gaudydamos ore sklandančias daleles.

– Siena, – suvapėjo būrio vadas.

Pro kulų skylės iš jos varvėjo raudonas skystis.

– Kas per velnias... – klyktelėjo balsas kitapus kambario.

– Kraujas, – abejodamas sušnabždėjo Balderis. – Kraujas?

– kažkas yra sienose, – susivokė kartu su operacijos vadovu.

– Dėmesio, komanda, tikrinkite sienas, – sušuko į raciją, – tie suskiai slepia vaikus sienose!

Lyg patvirtindama būrio vado žodžius sutraškėjo suvarpyta pertvara ir kartu su jos likučiais į kambarį įvirto keli vaikiški kūnai. Vienas jų pakilo, per berniuko veidą varvėjo kraujas, bet jis nekreipė dėmesio. Apdujęs atsistojo ir nušlitiniavo prie ant operacinio stalo gulinės merginos.

– Vaike, dink iš ten, – suriko Balderis, bet tas nesiklausė. Jis prislinkęs prie stalo pasistiebė ir kiek pasiekdamas apglėbė merginą rankomis.

– Einam vidun, – sukomandavo Balderis, – man reikia to išsigimėlio.

– Dėmes... – pradėjo vadas, tačiau nespėjo užbaigti, nes kambario centre, kažkur tarp pusračiu sudėliotų operacinių stalų, kažkas blykstelėjo. Po akinančios šviesos žybsnio nugriaudėjo sprogimas, nubloškęs visus nuo tarpdurio į koridoriaus gilumą.

– Kur jis? – Balderis apspangęs pakilo keturpėsčias. – Kur, po velniais, Lazo?

Keli pareigūnai, prieš sprogimą buvę toliau koridoriuje, prabėgo pro besikeliančius kolegas ir įsiveržė į nuniokotą patalpą. Nenuleisdami ginklų jie tikrino nuolaužas, kilnojo nuvirtusią aparatūrą, sienos luitus.

– Čia! Taikinyš čia, – kažkas sušuko.

Balderis, vis dar neatsigavęs nuo smūgio bangos, įsvirduliavo į patalpą. Vaikas-lerva buvo pavirtęs balute, beveik tiesiogine to žodžio prasme, tačiau tas kitas, su plaukuotais augliais, išsitaškė: visa laimė, kad paties vaiko neliko, tačiau gyvaplaukiais apaugę mėsos gabalai kėpsojo įvairiose kambario vietose, o „jūržolės“ patenkintos virpčiojo gaudydamos smulkias nuolaužas, lyg nieko nebūtų nutikę. Lazo kūnas buvo užstrigęs sienoje. Matyt, niekšas mėgino pasprukti tuneliu pasinaudojęs sąmyšiu, tačiau jį kiaurai sieną persmeigė lovos rėmo strypas.

– Gyvas, – konstatavo būrio vadas, pusiau sulindęs į ertmę sienoje. – Ką norėsite su juo daryti?

– Nieko, mūsų komanda netrukus bus čia, jie viskuo pasirūpins, – Balderis atsirėmė į kažkokio aparato nuolaužą, norėdamas atgauti pusiausvyrą. – Palikit man du žmones, kitus siųsk valyti šios irštvos.

– Su malonumu, – vadas nurodė keliems pareigūnams saugoti patalpą ir nieko neliesti, o pats pasisuko link angos, anksčiau buvusios durimis.

– Ei, specialusis agente, o ką darysim su jais?

Netrukus paaiškėjo, kad merginai jau niekas niekuo nepadės, tačiau berniukas, prieš sprogimą iškritęs iš sušaudytos sienos, vis dar buvo gyvas. Iš pradžių viskas atrodė visai neblogai, tačiau kai būrio vadas pakėlė jį prispaudusią apšvietimo kupolo nuolaužą, paaiškėjo, kad vaikas perkirstas pusiau: nuo bambos žemyn tebuvo išdrikusios žarnos ir ilgos kraujo šliūžės.

Balderis suklupo prie vaiko ir sustingusiais pirštais išgriebęs iš liemenės skysto aerosolinio tvarsčio flakonėlį ištuštino jį ant perpjauto vaiko kūno.

– Kaži, ar padės, agente, – suniurnėjo vadas.

– Kodėl nepaklausei, vaike? Kodėl bėgai? – Balderis švelniai kalbindamas perbraukė juodus vaiko plaukus.

– Kaži, ar jis jus supranta. Nemanau, kad vietinis...

– *You, silly silly birdie. Everything will be all right*, – Balderis nenuleido nuo berniuko akių ir nenustojo glostyti šlapios kaktos, – *you, silly silly birdie...*

Jis taip ir liko klūpoti prie vaiko, iš kurio kūno vinguriavo raudono kraujo upeliukai, lyg čiuptuvai besiraizgantys ant baltų plytelių. Galvos nepakėlė nė tada, kai išeidamas būrio vadas sustojo tarpduryje ir užkimusiu balsu nusikeikė, pridėdamas, kad jau geriau tas išsigimėlis būtų juos dulkinęs.

– *You, silly silly birdie*, – dar kartą nuaidėjo agento Balderio balsas ir viskas aptemo, komanda paniro į absoliučią tamsą.

* * *

Patalpa buvo didžiulė, aukštomis lubomis ir plačiais, veik visą sieną dengiančiais arkiniais langais. Kambario viduryje kėpsojo padengtas didžiulis stalas. Viskas, kas buvo ant jo: preciziškai išdėliotos lėkštės, sulygiuotos taurės ir stalo įrankiai, prašmatniai išlankstytos servetėlės ir profesionalo sukurtos gėlių kompozicijos antikvarinėse krištolinėse vazose, tiesiog alsavo prabanga. Ore sklaidėsi ne tik lengvučiai gėlių, pikantiški maisto kvapai, bet ir iš žaliame krėse sėdinčio vyro cigaro kylantys dūmai.

– Kokias nesąmones čia kalbi, Balderi? Bandai mane įtikinti, kad kažkoks vaikas gali pakeisti tavo motiną? – paniekos perkreiptu veidu vyras nutėškė ant stalo planšetę su atversta berniuko byla. – Tu su protu susipykai, jei manai, kad aš tam pritarsiu. Be to, pasirinkai šiam pokalbiui visiškai netinkamą laiką, – šįkart jis mostelėjo į vaisėms parengtą stalą. – Kaip žinai, šiandien yra svarbi diena man ir tavo naujajai pamotei.

Vyresniojo vyro akys sužaibavo, lyg kviesdamos Balderį prieštarauti jo paskutiniajam pareiškimui, tačiau šis nepasidavė:

– Tas vaikas pėsčias atėjo iš nepriklausomo Šandongo miesto, – ramiai dėstė Balderis, visiškai nesutrikdytas pakelto tėvo tono. – Jis du metus pragyveno viešnamio, į kurį buvo parduota jo sesuo, sienoje, miegojo klūpodamas arba atsitūpęs, atsibusdamas kaskart vien tam, kad atsistotų ir pakeistų pozą. Valgė atliekas, kentė smurtą ir prievartą, bet nepabėgo iš ten ir visa tai vien tam, kad būtų su seserimi. Dėl tos mergaitės jis neišsigando visiško pamišėlio ir bandė ją uždengti savo kūnu. Galiausiai, netekęs kojų ir dalies liemens, jis vis dar gyvas ir, pasak jo gydytojo, grynai savo valios pastangomis, nes pagal patirtus sužalojimus jis turėjo mirti per keletą valandų. Maža to, – Balderis pakėlė balsą, pastebėjęs, kad tėvas ketina kažką sakyti, – mažą to, aš jį patikrinau. Tada mes su mama jį patikrinom. Ji visiškai pritaria šiam

pasirinkimui ir patvirtina, kad tvirtesnės valios žmogaus ji nėra mačiusi. Taigi čia yra geriausias variantas, kokį įmanoma rasti.

– Niekai, – krioktelėjo vyras, perstumdamas cigarą į kitą lūpų kampą ir mosteldamas delnu prieš veidą, lyg sūnaus žodžiai būtų kokie vabzdžiai, o jis turėtų galią juos nubaidyti. – Tavo motina, štai kas yra geriausias variantas sistemai!

– Sutinku, kad berniukas vienas visko nepatemp, todėl aš jam padėsiu, – tarsi tėvas nė žodžio nebūtų prataręs, tęsė Balderis. – Sistema puikiai veikia ir sujungus keletą sąmonių. Mes tai išbandėme ne vieną kartą ir komandinį darbą naudojome nuo pat sistemos sukūrimo, taigi čia taip pat nėra abejonių.

– Man nerūpi, ką tu manai, Balderi, man nerūpi, ką mano tavo motina, nes aš pasakiau, kad man šitas vaikas, kaip ir tavo siūlomi variantai, ne-pa-tin-ka, supranti? – Vyras pakilo nuo žalio krėslo ir pirštų galais įsirišė į blizgantį stalą.

– Mes ne sistemoje, tėve, neužsimirškite, – Balderis kreivai šyptelėjo ir nužvelgė vyresnįjį vyrą taip, kaip žvelgdavo į priešininkus, iš kurių nesitikėjo sulaukti rimto pasipriešinimo. – Ir, tiesą pasakius, aš atėjau jums tai pranešti vien iš pagarbos, nes nieko jau nepakeisite. Sprendimas priimtas.

– Ką čia klieidi? Aš esu vadovas ir be manęs jokie sprendimai negali būti priimami!

– Na, o šis vis dėlto BUVO priimtas, – Balderis truktelėjo pečiais ir atsiduso taip, kaip gali atsidusti tik žmogus, atsikratęs daugelį metų jį slėgusios naštos. – Mat jūsų buvusi žmona ir mano mama šiandien išėjo į pensiją.

– Nė velnio, – vyras įniršęs įmetė nė neįpusėtą cigarą į peleninę ir ėmė nirčiai žingsniuoti aplink stalą. – Tuoju aš jums parodysiu...

– Jos nebėra, tėve. Mama mirė prieš penkiasdešimt dvejus metus ir pagaliau aš galiu ramiai pasakyti „amžiną jai atilsį“.

– Aš neleisiu, neleisiu, kad mano gyvenimo darbą sugriautų nevykėlis sūnus ir kažkoks vaikiškas, vadinantis save debiliuku Siliu!

– Scilė, – ramiai pataisė Balderis, artindamasis prie dabar tuščio tėvo krėslo. – Dabar jo vardas Scilė. Ir, tėve?

Senojo vyro veidas buvo išmuštas raudonų įniršio dėmių. Nuo staigių judesių išsipešiojo atlasinė smokingo juosta, o nuo nervingo brūžavimo per galvą išsitaršė plaukai – toks sutrikęs ir įsiutęs senis nebuvo jau daugybę metų, tačiau neatrodė, kad jis ketintų prisipažinti pralaimėjęs:

– Balderi Kristni, galbūt, sakau tik galbūt, tu ir laimėjai šį mūšį, tačiau iki tikros pergalės...

– Gaila, kad privalau jus pertraukti, tėve, – Balderis sudribo į žalią krėslą ir ramiai perbraukė aksomu muštus porankius, – mat turiu įspėti, kad jumis dėtas aš pasiskubinčiau, jei neplanuojate Scilei ieškoti kito partnerio.

– Ką čia paistai?

– Nuo šiandien sistema gali veikti tik su dviem operatoriais. Scilė įjungta, o dėl antrojo... Žinoma, galite užimti antrąją kėdę, arba pasirūpinti, kad ją užimčiau aš, tik jei nuspręsite tai padaryti, turėtumėte pasiskubinti, nes smegenų mirtis ištiks po maždaug dvidešimties minučių.

– Tu, mažas šikniau... – sumaurojęs pripuolė prie sūnaus, susmukusio krėsele. – Kaip drįsai, kaip tu drįsai?

Balderis nieko nebeatsakė, tik ramiai stebėjo nirštantį senį, kuris iškriokęs keletą pykčio ir apmaudo kupinų šūksnių išbėgo pro duris ir

ēmē skubiai berti nurodymus atskubėjusiems patarnautojams.

– Ką gi, tėve, tikiuosi dabar didžiuojiesi manimi, kad taip sėkmingai tau pasipriešinau. Mam, kad ir kur būtum, myliu tave. O tu, Balderi Einarai Kristni, geros tau ilgosios pamainos, arba geros nebūties – gerai, kad esi pasirengęs, bet kuriam iš šių dviejų kelių.

III dalis

Metė knibinėjo buto spyną, o Kahenas stovėjo jai už nugaros ir nepatenkintas urzgė. Jo kietos šlaunys rėmėsi jai į sėdmenis, ramiai besikilnojanti vyro krūtinė brūžčiojo moters pečius, o lūpos buvo kažkur prie dešinėsios ausies, nes ji vis pajusdavo, kaip nuo jo kvėpavimo virpteli kokia plaukų sruogelė, pakutendama nuo skubos įraudusį skruostą.

– Kodėl nenaudoji skaitytuvo? – paklausė, lyg ji būtų koks neišmanėlis vaikas.

– Sugedo, – tyliai sušnabždėjo nutylėdama, kad tai nutiko jau daugiau nei prieš mėnesį, o ji vis neprisiruošė nusiųsti pranešimo namą prižiūrinčiai bendrovei.

– Kodukai, šūdukai, kaip koks dvidešimtas amžius.

Pagaliau jai pavyko surinkti reikiamą simbolių seką ir durys nuslydo į nišą sienoje, atverdamos mažąją Metės karalystę.

Kahenas stipriai stumtelėjo moterį ir ji paknopstom įvрто vidun, iš inercijos delnais įsiremdama į sieną priešais duris. Priglaudė skruostą prie pigios pertvaros ir sustingo laukdama, kol svečias užeis vidun.

– Kaip aš nekenčiu šios tavo skylės, – vyras sustojo jai už nugaros, šiek tiek pamastė ir pridūrė: – Turbūt batų geriau nenusiauti, o tai niekada nežinai, ant ko čia pas tave galima užminti.

Jiedu galėjo važiuoti į erdvų, šviesų ir pedantiškai tvarkingą Kaheno butą, tačiau kelionėje būtų užtrukę ne mažiau kaip valandą, o po tokios darbo dienos abu buvo pervargę, todėl Metė net nenustebo, kai Kahenas pasuko jos namų link. Tas kelias minutes, kiek užtruko kelionėje, nė vienas nepratarė nė žodžio, ir ji buvo tikra, kad dar kurį laiką misijos tikrai neaptarinės.

Metė toliau stovėjo atrėmusi galvą į sieną, kol išgirdo, kaip svečias atsuko vandens čiaupą vonioje. Tada ji praplėšė akis ir greitai, bet tyliai nucimpino į virtuvę: turėjo vos keletą minučių susirasti kokiam nors ginklui, kol jis atsigaiwins. Pirma žvilgterėjo į geltoną Lapcės dubenėlį. Kaip visada, katytė buvo iš jo išrankiojusi savo mėgstamus raudonuosius sauso maisto gabalėlius, o pilkuosius iškapsčiusi ir išžarsčiusi ant stalo. Įsitikinusi, kad augintinė nebadauja, Metė ėmė paskubomis dairytis po aplink tvyrantį chaosą, tikėdamasi greitai nučiupti ką nors tinkamo artėjančiam susirėmimui.

Ant stalo susikaupęs vienkartinų indelių kalnas Metės dėmesio nepatraukė. Ji puikiai žinojo, kad seniausiai turėjo tas pakuotes sumesti į atliekų šalinimo sistemą ir, kas šiuo metu buvo daug svarbiau, tarp jų nebuvo nieko aštraus. Kriauklėje be nuosėdų ant sienelių taip pat nieko neaptiko: ant dugno voliojosi tik kelios sudžiūvusios kažkokio vaisiaus lupenos, nors ji negalėjo prisiminti nei kokio, nei kada ji valgė šviežio maisto. Atidarė keletą spintelių, tačiau, kaip ir tikėjosi, ten buvo prigrūsta tik baltyminių batonėlių, koncentrato ir kelios nepanaudotos užpildo pakutės jos karališkam maisto kombainui. Tai buvo prabangiausias jos turimas daiktas, kurį nusipirko suintriguota reklamos apie kompaktišką penkiasdešimties konteinerių sistemą, kuri leidžia per keletą minučių pasigaminti per du tūkstančius patiekalų, pradedant lengvais gėrimais, glotnučiais, įvairiausiomis tyrėmis ir baigiant kietu maistu. Žinoma, ji gan greitai suprato, kad iš tų penkiasdešimties konteinerių ji užpildo tik dešimt ir vis tiek gaminasi vis tuos pačius savo mėgstamiausius keliolika patiekalų, tarp kurių tikrai nebuvo *Wagyu* kepsnio, kurį stebuklingoji mašina galėjo pagaminti iškart šešiemis asmenims. Kartą Metė išmėgino – išėjo tikrai didelis gabalas mėsos gaminio, su kuriuo jai pavyko susidoroti tik į pagalbą pasitelkus kartu su kombainu įgytą specialų peilį. Štai, pagaliau ji žinojo, ko jai reikia!

– Tu turbūt laisvalaikiu nežaidi skvošo? – atsklido Kaheno balsas iš greta esančio miegamojo, kur jis, sprendžiant iš garsų, drąsiai kniso šeimininkės spintą.

Metė nė neketino atsakyti, nes visų pirma ji nenutuokė, kas tas skvošas, o dar svarbiau – šiuo metu jai daug labiau rūpėjo paieškos, kurios, išknisus keletą stalčių, rezultatų kol kas nedavė.

Keletą minučių jie abu buvo stipriai užsiėmę skirtinguose kambariuose ir vienas kitam netrukdė, tik retkarčiais namų tylą sudrumsdavo daiktų brazdesys ar durelių bilstelėjimai. Metei rausiant paskutinį stalčių, iš miegamojo atsklido mažučio varpelio skimbčiojimas. Iš pradžių ji nė nesuprato, kas tai per garsas, tačiau kai iki tol apie Metės kojas besiglausčiusi Lapcė pastatė ausis ir iškėlusi uodegą nuskuodė per koridorių, ji suvokė, ką atrado Kahenas.

– Tu nepatikėsi, bet radau visai neblogą kamuoliuką, – balse girdimas džiugesys privertė Metę paširpti.

Cyptelėjusi iš nevilties ir nebesistengdama elgtis tyliai, ji stipriai trūktelėjo stalčių ir šis iššokęs iš bėgelių išdribo, ant grindų pažerdamas krūvą visokiausio inventoriaus. Moteris parkrito ant kelių ir plačiu mostu paskleidė juos ant grindų, akimis karštligiškai ieškodama peilio. Ir tik paskutinę minutę, prieš Kahenui sučiumpant jos apykaklę, pirštų galiukais spėjo pagriebti šaltą geležtę.

* * *

Paklodės buvo švarios, šaltos ir gaivios, mat lova turėjo automatinio patalų pakeitimo funkciją, dėl ko pelnytai galėjo būti vadinama antru pagal įmantrumą namų prietaisu. Net Kahenas, pamatęs ją pirmąkart, pritariamai linktelėjo galva, bet vis tiek jie niekada joje nesidulkino. Išbandė visus kambarius ir apšnerkštas pakampes. Dušo kabiną, svetainės sofą, sėdmaišius, ropinėjo grindimis, ji buvo pasodinta ant palangių ir šiukšlino virtuvės stalo. Keliskart panaudojo net kriauklę, kuri pasirodė turinti papildomų privalumų, tačiau miegamojo lovos nė karto nepalietė anksčiau, nei kūnus nupurtydavo pasitenkinimo bangos. Išsekęs ir suprakaitavęs Kahenas krisdavo ant vėsių paklodžių ir

patenkintas drybsodavo, kol užmigdavo. Metė, kai nebūdavo mirtina išsunkta, prieš tai dar nuslinkdavo iki dušo, bet dažniausiai atropodavo paskui meilužį ir įsitaisydavo greta taip, kad drėgni ir suglitę jų kūnai nesiliestų.

Kahenas gulėjo ant nugaros ir prieš akis iškėlęs dešinę ranką tyrinėjo Metės padarytas žaizdas. Pjūviai nebuvo gilūs, tačiau vis dar kraujavo, todėl visas dilbis buvo apraizgytas raudono kraujo gyvatėlių tinklo. Pastebėjusi žaizdas ant kaklo moteris krūptelėjo, kad gal bus per stipriai pasidarbavusi tuo peiliu, tačiau jis nieko nesakė. Niekada nieko nesakydavo. O tą kartą, kai jam į petį susmeigė stiklo šukę, seksas buvo toks, kad ji beveik prarado sąmonę. Kai atsipeikėjo, jis buvo palinkęs virš jos ir tiesiog gręžė kiaurai savo tamsiomis akimis:

– Jei nejausi ribų, aš irgi nustosiu valdytis, – ištarė tyliai, nenuleisdamas žvilgsnio nuo jos. O tada, sugriebęs už riešo ją pasodino ir įdavė metalinį spyglį, kokio ji gyvenime nebuvo regėjusi, ir liepė susiūti atvipusius žaizdos kraštus. Metei tada drebėjo rankos ir visas kūnas sruvo prakaitu. Siūlė išėjo kreiva ir guzuota, bet kai ji pabaigė, jis dar kartą ją išdulkino. Tai nebuvo seksas, tai buvo paaiškinimas, koks jis būtų, jei nustotų valdytis. Kai baigė, paklausė, ar ji supratusi užuominą. Ji įstengė tik linktelėti ir daugiau niekada jo nežalojo per stipriai, o jis ją dulkino taip, kad abiem būtų gera.

– Kur ta mazgotėlė? – Kahenas tingiai nuleido ranką nuo lovos krašto ir pirštais pašiureno išdribusio patalo kampą. – Man patinka, kaip ji laižo. Turėtum pasimokyti iš savo katytės, kaip reikia garbinti savo maistą ir būt pasirengus jį ginti iki mirties. Pažiūrėk, argi ne apie tai įspėja jos akys, a?

Metė tingėjo verstis ir ropoti iki lovos krašto, kad pamatytų, kaip atrodo jos augintinė, puotaujanti meilužio krauju. Ir iš savo vietos ji puikiai girdėjo, kaip anoji patenkinta urzgė, kol Kahenas, sugriebęs katę už čiupros, neįsimetė jos į lovą, kad ši išlaižytų ir kaklo žaizdas. Nors gyvūną kėlė šiurkščiai, Lapcė neparodė nė menkiausio nepasitenkinimo – net ir ji jautė, kad šis vyras ne iš tų, kuriems galima

šnypšti į akis ir nesusilaukti bėdos.

– Matei, kur nuriedėjo kamuoliukas?

– Ne, – sumelavo Metė, nes tikrai nenorėjo dar kartą matyti katės žaislo prie savo veido.

– Meluoji, – ramiai užtikrino Kahenas. – Geriau išsitrauk jį iš tos skylės ir nuplauk, nes mes jį tuojau vėl panaudosim.

– Nebegaliu, daugiau neištversiu. Geriau pasakyk, kas tau neduoda ramybės? – Nors seksas buvo geras kaip visada, Metė aiškiai jautė, kad Kahenas kažkoks atitolęs.

– Nieko.

– Tai kas dabar meluoja?

– Man neramu dėl Maanu.

– O kas jam? – Metė nujautė, kas kelia nerimą Kahenui, bet norėjo suteikti jam galimybę išsikalbėti.

– Kai jis pirmą kartą pasiuto loti Prieangyje prieš šios dienos žygius, pameni? – jis pasuko galvą, kad matytų Metės veidą, bet jam kliudė Lapcė, todėl jis ją be ceremonijų nušveitė nuo lovos.

– Taip, buvo nejauku.

– Nejauku... Visiškai netinkamas žodis. Buvo nepaaiškinama. Tai daug blogiau, supranti?

– Gal kokia sistemos klaida? Šiandien pasitaikė nemažai keistų ir nepaaiškinamų dalykų, – Metė prisiminė nelogiškus markerių parodymus, kuriuos aiškintis niekam nebebuvo jėgų po Einaro atskleistų faktų apie save ir Scilę.

– Mėgini save apgauti? Ar tau tikrai tie juodi dumbliai atrodė panašūs į sistemos veikimo sutrikimus?

Taip, jis buvo teisus: juodi dumbliai, kuriuos pradėjo mesti į krantą bangos vos jiems grįžus į Prieangį, tikrai neatrodė kaip sistemos klaidos. Iš pradžių niekas nepastebėjo nei jų, nei kažkur pradingusio Maanu. Visi buvo per daug sukrėsti matytų vaizdų ir tiesos. Tiesos apie Einarą ir Scilę.

Einaras juos pavadino eteriais. Sistemos operatoriais, kurie niekada nepalieka sistemos. Jų fiziniai kūnai mirę ir likusi tik nervų sistema, integruota į tinklą taip, kad yra neatsiejama ir amžina jo dalis. Šiurpu. Praleisti vienas kito sąmonėje pusantro šimto metų. Einaras sakė, kad būtent tiek laiko jie jau buvo išdirbę, kai prisijungė Metė. Tiesa, Scilė pokalbyje nedalyvavo. Vos sugrįžus į Prieangį ji nušliaužė pajūriu, maldama čiuptuvais jūros bangų nulaižytą smėlį, šįkart nė nepasivarginusi atgauti žmogiškojo pavidalo, kaip paprastai darydavo. Gal net priešingai – dar labiau ją prarado, nes kai paskutinįkart Metė žvelgė jai į akis, šios buvo juodos, o veido oda pilka ir gliti, primenanti ką tik atvertą austrę.

– Ji buvo pamiršusi savo pradžią, – skausmo pilnu balsu ją palydėjo Einaras, – bet turėjau tai jums parodyti ir jai priminti.

– Kurių velnių? – tuomet piktai užsipuolė Kahenas, kaip niekada stodamas Scilės pusėn, nors paprastai jos vengdavo arba tiesiog atvirai konfrontuodavo.

– Nes šis tyrimas bus toks, kaip nė vienas kitas, su kuriais jūs iki šiol buvote susidūrę, todėl ir žinoti privalote viską, kad niekas neprasprūstų pro akis ir gebėtumėte viską teisingai įvertinti.

– Nes tiriamasis susijęs su sistema, tiesa? – dar paklausė Metė, tačiau atsakymo nebesulaukė, nes visų dėmesys nukrypo į Maanu.

Juodas šuo lėkė link jų pajūriu, piktai skalydamas ant besiritančių bangų. Jis buvo toks įsiutęs, kad iš nasrų nuo bėgimo ir nuo nepertraukiamo lojimo dribo putos. O blogiausia, kad nei Einaras, nei Kahenas nesuvokė, kas jam darosi, kol nepastebėjo juodų dumblių, plūduriuojančių vandens paviršiuje. Tiesa, nežinia, ar tikrai pritinka juos vadinti dumbliais – gal tai buvo kokie ikrai? Tiesiog debesys mažų juodų ikrelių, nešamų vandens srovių?

– Jis pats nė velnio nesuprato, kas tai buvo, – Kaheno mintys, matyt, kryo visiškai ta pačia linkme, kaip ir Metės. – Prasmirdo sistemoje vos ne du šimtmečius ir vis tiek šūdą težino.

– Tai galėjo būti Scilė.

– Scilė?

– Ji buvo labai susinervinusi. Ir sugrįžus į Prieangį ji nė kiek nenurimo, tik priešingai: mums kalbant jos nerimas vis augo. Net ir jai nuėjus, jutau jos pyktį ir liūdesį.

– Bet mes nebuvome prisiminime, – Kaheno balse atsirado abejonė, – kodėl tuomet pasiuto Maanu?

– Gal todėl, kad Prieangis niekada iki šiol nesikeitė ir mes neturėjom progos stebėti, kaip Maanu reaguotų į jo pokyčius?

– Šūdą tu žinai, – subambėjo, tačiau daugiau nieko nebepridūrė, galbūt svarstydamas Metės versiją.

Praėjo ne mažiau kaip valanda, tačiau nė vienas negalėjo užmigti. Metė kuitėsi ir vartėsi, Kahenas nepakrutino nė raumenėlio ir gulėjo užsimerkęs, bet ji puikiai suprato, kad jis nemiega.

– Kas yra niurka?

– Kas?

– Šiandien, kai ėjome tuneliu, tu pasakei „prisiekiu savo niurka“. Kas tai?

– Tau pasigirdo.

Ji buvo tikra, kad nepasigirdo, tačiau neketino prieštarauti. Tiesiog kantriai palaukė ir, rodos, tylą įveikė Kaheną, mat po kelių minučių jis paaiškino:

– Aš užaugau pabėgėlių stovykloje. Greičiausiai tėvas, o gal ir motina – gerai nepamenu kuris jų, mane pardavė į Mėsinę, – jis kalbėjo bespalviu monotonišku balsu, įsmeigęs akis į lubas. – Tik neapsigauk, galvodama apie maistą, nes mes dirbome morge. Taip, tai tik dar vienas skambus pavadinimas, nes faktiškai tai buvo kūnų šalinimo ir deginimo šachtos.

Metė nė nepajuto, kaip atsisėdo iš netikėtumo ir įsmeigė nuostabos kupiną žvilgsnį į savo kolegą, meilužį ir turbūt draugą. Žmogų, kuris apie savo vaikystę prabilo pirmą kartą. Ir tai, ką jis kalbėjo, buvo labai toli nuo įprasto pasaulio.

– Aš buvau toks nupiepęs, kad puikiai tilpau į visus vamzdžius. O tai, patikėk, buvo nemenkas privalumas, nes pasiekdavau kūnus, iki kurių kiti neprasisprausdavo. Taigi pririnkdavau daugiau tapatybės mikroschemų...

– Tapatybės mikroschemų? – Metė negalėjo prisiminti, kad būtų apie tokias girdėjusi.

– Taip, tokie šūdukai, kuriuos įsiūdavo kiekvienam, patekusiam į stovyklą. Pagal jas išduodavo maistą, medikamentus, kitus būtinus daiktus, be to, galėjo sekti pabėgusius. Manau, jos turėjo ir kitų funkcijų, bet mums rūpėjo tik tai, kad stovyklos vadovybė noriai, nors, žinoma, neoficialiai, jas atpirkdavo ir panaudodavo dar kartą, tokiu būdu gerokai sumažindama mirtingumo statistiką. Jos buvo paklausios

ir tarp įvairių stovyklos grupuočių, kad galėtų gauti papildomų davinių, o jei pasisekdavo išskrosti kokį ligonį, tai ir įvairių vaistų.

Metė negalėjo atplėšti žvilgsnio nuo Kaheno ir matė, kad tai jį erzina, todėl atsikėlė iš lovos ir nuėjo iki tamsaus lango, kad galėtų buikai pasižvalgyti po miestą, kol vyras pabaigs pasakojimą.

– Dar būdavo papildomų bonusų, kurių gerai pasiknisę atrasdavome kai kuriuose kūnuose. Tarp pabėgėlių buvo paplitusi mada savo turtą konvertuoti į deimantus ir juos nešioti skrandyje, – pastebėjęs nustebusį Metės veidą jis šyptelėjo ir paaiškino: – Suvalgai, iššiki, suvalgai, iššiki ir taip nuolatos. Sūdinas užsiėmimas, bet mažiausia tikimybė, kad apvogs. Dar kartais rasdavom įvairių implantų, tik dėl tų reikėdavo labiau pasiterlioti, tad ne visi tuo užsiėmė. O aš ieškojau visko, manęs nepykino, galėjau iki pažastų sulįsti į lavono vidurius, jei tik buvo tikimybė rasti ką gero, todėl man sekėsi. Taip sekėsi, kad neilgai trukus mėsos fabrike gavau asmeninę niurką. Tokią skylę, kur galėjai įlindęs miegoti daugiau mažiau patogiai, saugiai, beveik tyloje ir niekieno nespardomas. Ir patikėk, gerą dešimtmetį tai buvo didžiausias mano turtas.

– O kas nutiko po to?

– Man nutiko tai, kas Mėsinėje mažai kam nutinka – aš užaugau.

Ji atsisukusi pažvelgė į vis taip pat ramiai ant lovos gulintį Kaheną, bet buvo tikra, kad jis puikiai žino apie kiekvieną jos krustelėjimą.

– Taip, taip, – pratęsė, – tapau per didelis ir nebetilpau į šachtas.

Metė kurį laiką palaukė, tačiau jis nieko nebepasakė, o ji nebedrįso klausti. Užteko ir to, ką išgirdo. Dabar tiek daug dalykų įgavo prasmę: jo baimės, jo raminantys dirgikliai, kiti jo pomėgiai ir reakcijos. Tai buvo taip aišku ir taip liūdna, kad ji vėl nukreipė akis į miestą, kurio naktinės šviesos veikė raminamai, be to – pradėjo snigti. Tamsūs pūkeliai sūkuriavo ore ir tingiai sklandė, nešiojami tarp dangoraižių

įvairiomis kryptimis besisukančių vėjų. Keista buvo matyti tamsias snaiges, kurios virpčiojo ore kaip miniatiūriniai silikoniniai gaubteliai...

– Kahenai...

– Tik nemėgink manęs gailėtis ar užjausti, nes aš nieko nesigailiu ir nesiskundžiu, – jis piktai mostelėjo ranka ją nutraukdamas. – Jei ne tie sušvinkę šeštosios pabėgėlių stovyklos lavonai, nebūčiau tu, kuo esu...

– Ne, Kahenai, – Metės balsas virptelėjo ir ji užsikirto.

– Ko čia aikčioji? – jo tonas tapo irzlus ir suskambo taip, jog ji išsigando, kai jis atsisėdęs nuleido kojas nuo lovos krašto. – Jei tu mane versi gailėtis, kad papasakojau...

– Ne, Kahenai, – ir vėl pakartojo kaip užsikirtusi, bet niekaip neįstengė susidėlioti minčių ir atsirinkti, kas šiuo metu svarbiausia, todėl pasakė ta seka, kuria mąstė, – Sniegas juodas ir visai ne sniegas. Ir jų yra tik dvi.

– Ką čia vėbleni? – jis pakilo, nerodydamas per didelio susidomėjimo ir ėmė naršyti skudurų krūvą, ieškodamas savo kelnų.

– Paklausk, – Metė labai stengėsi, kad netyčia nepravirtų, nes jai pasidarė labai baisu ir ta baimė siūbtelėjo viršun. – Yra tik dvi pabėgėlių stovyklos. Po Afrikos karo liko tik dvi. Jau šešiasdešimt metų, prieš man gimstant, Kinija visas išvalė, liko tik dvi.

– Ar aš tave per stipriai dulkinau ir atsitrinkei galvą? – Jis, taip ir nespėjęs susirasti kelnų, prisiartino prie moters ir savo kietais pirštais skaudžiai suspaudė jai smakrą, lyg atidžiai pažiūrėjęs į akis galėtų nustatyti, ar ji neatsitrinkė galvos, bet Metė įsikibo į jo riešą ir beveik suspiegė:

– Pažiūrėk į sumautą sniegą!

– Jis juodas... – Kaheno ranka nusviro. – Koks čia velnias?

– Mes vis dar sistemoje...

– Ne.

– Taip, tai vienintelis paaiškinimas.

– Ne, mes ne sistemoje, mes tavo nudrengtam bute su nuvemtom sienom ir supista netvarka!

– Tikrai, o tada kas yra tai, – ji mostelėjo į langą, prie kurio kaip tik prisiartino debesėlis juodų snaigių, kurios iš arti visai nebebuvo panašios į snaiges. Tai buvo kažkokios juodos medūzos, labai primenančios tas, kurios iššovė iš kalno ir vijosi Maanu.

– Ne, čia kažkokia nesąmonė, – purtė galvą Kahenas, bet Metė jo nebesiklausė.

Ji nusprūdo nuo palangės, prisispaudė pro akivaizdžiai sutrikusį Kaheną ir sustojusi vidury kambario ėmė šaukti Laumę.

Po trečio karto oras suraibuliavo ir virš sukuistos lovos sužibo vertikali kolona su keturiais elipsiniais ekranais.

– Nenorėjau, kad sužinotumėt šitaip, – Einaro balsas atsklido iš tarpdurio, – bet kad jau taip, tai apsiginkit ir ateikite į svetainę.

Navigatorius apsisuko ir, nekreipdamas nė menkiausio dėmesio į įniršio perkreiptą Kaheno veidą ir antklode mėginančią prisidengti Metę, pradingo tamsiame koridoriuje, o paskui jį nusekė besipurtanti ir juodu šunimi virstanti Lapcė.

Metė sėdėjo ant išdubusio krėslo krašto savo svetainėje ir nervingai timpčiojo nuskalbto ir išsitampiusio chalatėlio skvernus, kad jie bent kiek daugiau pridengtų nuogas šlaunis. Žinoma, kažkur sąmonės gilumoje ji visiškai aiškiai suvokė, kad pakaktų vienos minties ir ji akimirksniu pakeistų ne tik savo apdarus, bet ir formą, kaip ją buvo pakeitęs Kahenas, kuris galingais khopešo mostais bandė atmušti Scilės čiuptuvus.

– Patrauk tą savo šliužę ir pasikalbam vyriškai, – maurojo jis Einarui, mėgindamas prasibrauti pro kolegę ir pasiekti navigatorių. – Tu įkišai mane į šitą mėšlą! Ar bent klausei, sukrūstas galvočiau, ar bent klausei, ką aš manau apie sumautą amžinybę su tokiom nuopisom kaip jūs?!

Slinko minutės, tačiau pointerio įniršis neblėso. Jis vis mosavo ginklu, puolė, šaukė, grasino, keikė. Galiausiai Scilė užmetė ant jo masyvų metalinį narvą ir jis dar labiau pasiuto, prieš akis išvydęs grotas.

Einaras atsigręžė į Metę, bet iškart suprato, kad iš jos šiuo metu jokios pagalbos taip pat nesulauks, todėl paprašė, kad Scilė pakeistų Kaheno narvą kažkuo ne tokiu žeminančiu. Kiek suraukusi nosį vilė pakeitė narvą skaidriu gaubtu, izoliavusiu vyrą nuo likusios komandos.

Einaras sudribo į antrąjį krėslą, atsirėmė alkūnėmis į kelius ir, panardinęs pirštus į plaukus, įsmeigė žvilgsnį į grindis.

Svetainė atrodė keistai. Tai vis dar buvo jos kambarys, tačiau nenormaliai padidėjęs: už įvairiausiu šlamštu užgrūstos lentynos plytėjo juoda erdvė. Dar keisčiau atrodė langai, pakibę erdvėje ir žvelgiantys į niekur. Tačiau baldai buvo tie patys. Metė pažvelgė į dešinį porankį ir pamatė prairusią gobeleno siūlę, kurią ji įnikdavo nejučia pešioti, vos patogiai susiraitydavo fotelyje. Ant sofos atlošo gulėjo senovinis austinis pledas, kuriuo ji mėgdavo apsigobti. Iš tos vietos, kur sėdėjo, matė net po staleliu nukritusį virtualiosios realybės pultelį, kurį numetė ten praeitą savaitgalį, bet buvo taip patogiai

įsitaisiusi, kad nepasivargino pakelti. Virtualiosios realybės... Mintyse ji liūdnai nusišypsojo – ji yra virtualioji realybė, kuri naudojasi virtualiąja realybe. O gal ji kažkas kitas? „Eteris“, kaip sakė Einaras. Tačiau, ką, po galais, tai iš tiesų reiškia?

Medūzos. Kur pradingo už lango skrajojusios medūzos? Metė žvilgtelėjo, tačiau stiklai buvo juodi, už jų plytėjo beribė tuštuma. Kaži, galbūt tai jos protas jas sukūrė? Juk galėjo taip nutikti. Ji visą laiką buvo sistemoje, todėl visada galėjo pildyti, keisti ir kurti savo aplinką. Todėl gal ji sukūrė ir tas juodas plevenančias medūzas kaip kokio vidinio nerimo išraišką? Ji dar kartą apžvelgė savo kambarį, šįkart kiek kitaip. Ne kaip šeiminkė, o kaip tyrėja, įpratusi ieškoti įvairių ženklų kitų žmonių sąmonėse. Ką ji pasakytų apie šį kambarį, jei pakliūtų į jį vykdydama tyrimą? Pasakytų „jovalas“. Iš šalies tai buvo chaosas, bet būnant viduje, tame gyvenant, viskas turėjo prasmę, vietą ir vertę. Ypatingai Beverčiai daiktai, tos šiukšlės, kurias ji sukaupdavo vien tam, kad kurią nors dieną galėtų imti ir vienu mostu kardinaliai pakeisti savo pasaulį, net jei tai tebuvo jos kambarys, staiga išsivadavęs iš netvarkos.

Jos mintys buvo padrikos – ji pati suprato, kad svaičioja, bet vis tiek niekaip negalėjo susikoncentruoti po to, ką pasakė Einaras: jie visi negyvi ir egzistuoja tik šioje sistemoje. Gyvena čia jau beveik tris tūkstančius metų.

Ji negyva.

O gal gyva? Juk štai ji – sėdi ant kėslas (kurio nėra, kambaryje, kuris sutvertas vien iš minčių), jaučia, mąsto, kuria... Metė nukreipė akis į nuplyšusį sofą kampą, kurį padraskyti taip mėgo Lapcė, ir susikaupė. Nagi: jei ji sukūrė medūzas, tuomet gali sukurti ir dar ką nors.

Ji spoksojo į tą kampą, o mintys vis nenorėjo susitelkti – jas vis išsklaidydavo niršiai Kaheno daužoma skaidri pertvara ir iš už jos atsklandanti keiksmų lavina.

– Tai nutiko neplanuotai, – iš kažkokios tolumos atsklido dar ir Einaro balsas. – Mes buvome sistemoje, vykdėme tyrimą. Tai buvo sudėtinga ir itin paini byla. Mes prie jos dirbome ne vieną savaitę, vis prisijungdami ir naršydami tiriamojo sąmonę po keletą dienų iš eilės. Kuo daugiau joje naršėme, tuo giliau klimpome, todėl sesijos ilgėjo. Vieną dieną daviau signalą Laumei, kad mes pasirengę išeiti, tačiau sistema nereagavo, mes likome susijungę. Iš pradžių pamaniau, kad tai kažkoks trumpalaikis gedimas, jūs net nepajutote, kad kažkas vyksta... Bet praėjo diena, po to antra. Visi susivokė, kad kažkas ne taip. Tuomet...

Sofos gobelenas buvo žalias – Metė negalėjo prisiminti, kodėl būtent tokį išsirinko – su augaliniu ornamentu. Ji sutelkė dėmesį į kažkokį karpytą palmės lapą, iš kurio styrojo katės išpešioti siūlai, sudarydami įspūdį, jog atsiknojęs ne sofos apmušalas, o jame pavaizduotas lapas.

– Aš tiek kartų repetavau šį pokalbį ir maniau, kad sugebėsiu jums viską paaiškinti... – Einaras užsidengė veidą delnais ir kurį laiką patylėjo. – Taigi jūs pradėjote suvokti, kad kažkas negerai, ir aš supanikavau. Žiauriai. Jau buvau suskaičiavęs, kad nuo paskutinio kontakto su išore praslinko savaitė. Savaitė be jokio signalo, kai paprastai keisdavomės informacijos blokais bent jau kas keletą valandų. Žinoma, dažniausiai siųsdavome mes, o jie ne visada patvirtindavo gavimą, tad aš nepastebėjau. Iš pradžių kaltinau dėl to save, bet po to supratau, kad niekas nebūtų pasikeitę. Išorinis pasaulis vieną akimirką tiesiog nustojo egzistuoti. Žinoma, vėliau sužinojau, kad ne per akimirką, vėliau gavau kelias žinutes iš išlikusiųjų... Taip ir nesupratau, kas tiksliai nutiko tą dieną, bet vėliau atslinko kažkokia liga, kuri užpuolė likusiuosius... Bet tai nesvarbu, grįžkime prie mūsų. Taigi aš suvokiau, kad išorinio pasaulio nebėra arba jis mums tapo nepasiekiamas. Nežinojau, ką daryti, todėl sukėliau jums letargo miegą, galvodamas, kad tą laiką išnaudosiu sunkiems apmąstymams dėl mūsų ateities. Tai tikrai nebuvo nei greitas, nei lengvas sprendimas. Kol abejojau, jūsų būsenai palaikyti sunaudojau beveik visas Laumės atsargas.

– O su mumis pasitarti nenorėjai, idiote tu nelaimingas? – Kahenas jau buvo aprimęs ir sudribęs sėdėjo nugara atsirėmęs į skaidrią sieną.

– Apsvarsčiau tokį variantą, bet pamaniau, kad sugebėsiu nuslėpti nuo jūsų tiesą ir sukurti iliuziją, kad niekas nepasikeitė. Taip jūsų normali būseną palaikys mane sunkiais momentais, nes priešingu atveju bijojau, kad visi pasinersime į apatiją, depresiją ar kokią kitą destruktivią būseną, ir nebus nė vieno, galinčio padėti su ja susidoroti.

– Tai nutarei meluoti? – paniekinamai suurzgė Kahenas.

Žalias lapas ant sofos kampo krustelėjo – Metė nebuvo atitraukusi nuo jo akių. Baldo apmušalas ties tuo ornamentu pakilo, lyg iš apačios ji kažkas stumtų. „Nagi“ mintyse ragino moteris „nagi, pasirodyk, noriu tave pamatyti“.

– Gali ir taip pavadinti. Iš pradžių maniau, kad bus sunku simuliuoti realybę, nerimavau, kad Maanu mane išduos, bet paaiškėjo, kad tu, – Einaras galva vangiai kryptelėjo link Kaheno, – o gal ir kiekvieno žmogaus protas, yra taip prisirišęs prie realybės, kad net geriausiai išvystyta intuicija atmeta galimybę, kad ji gali būti netikra. Dėl to nerimo iš pradžių daug laiko leidome dirbdami: man pasiekiamą milijoninę ankstesnių tyrimų duombazę, todėl atrinkdavau bylas, kuriose nė vienas mūsų nedalyvavo, ir panaudodavau įrašytus tiriamųjų prisiminimus, kuriuos mes iš tikrųjų nagrinėdavome. Turiu pasakyti, kad mūsų komandos tyrimo laikas dvylika procentų geresnis už vidutinį. Be to, nustatėme bent šešiasdešimt atvejų, kai per pirminį tyrimą buvo priimtas neteisingas sprendimas.

Jis pasakė tai norėdamas pakelti komandai ūpą, tačiau visi vienodai jautė, kad tos senos bylos niekam nerūpi, kaip ir senos nutartys. Jie buvo įstrigę priplėkusioje, akmenų griūties, o gal smėlio audros palaidotoje bibliotekoje, kurios lobiai niekam nebereikalingi, kaip ir keletas joje užstrigusių paskutiniųjų-amžinųjų lankytojų.

Sofos gobelenas ties lapu pūpsėjo kaip didelis spuogas, kurio viršūnėlė

ėmė skysti ir iš jos prasikalė tamsus daigelis. Jis atrodė kaip vyno taurelė iš hematito – Metė nusišypsojo iš savo pašamonės pokšto, nes vyno ji tikrai nebūtų atsisakiusi.

– Bet markeriai? – Kahenas, matyt, prisiminė ankstesnį pokalbį su Mete.

– O ką markeriai? Jie veikia kuo puikiausiai.

– Jei jie veiktų, mes žinotume, kokią čia aferą užsukai.

– Ar tikrai? Kada paskutinį kartą tau buvo šovusi mintis pamėginti „T minus milijonas“ ar „T minus milijardas“?

– Šiandien... – Metė pagaliau nusuko akis nuo linguojančio daigotaurės ir įsijungė į pokalbį, – šiandien aš vos nepatikrinau.

– Taip, su tavimi retkarčiais būdavo problemų, bet vis pavykdavo išsisukti, – pripažino Einaras.

– Aš vis tiek nesuprantu, kaip mes nepastebėjome, – purtė galvą pointeris.

– Kai žiūri į žmogų, tu žinai, kad jį pažįsti seniai. Tavo galvoje nedega joks indikatorius, neišižiebia jokie skaičiai su bendrai praleistų valandų skaičiumi, mūsų smegenys apibendrina visą turimą informaciją ir pateikia mums tik tuo metu svarbius duomenis. Jei žiūrėdamas į mane turėtumei omeny konkretų atsiminimą, tuomet smegenys tau jį atkurtų, bent jau jo trupinius, tačiau dauguma mūsų prisiminimų per daug tolimi ir per daug sudūlėję, kad juos prisimintume ekspromptu, – Einaras atsilošė krėslė ir mostelėjo ranka.

Svetainės viduryje sumirgėjo Kaheno ir Scilės vaiduokliai: nė ženklo šakališko pointerio snukio ar vilės čiuptuvų. Jie raičiojosi ant kilimo pačioje natūraliausioje žmoniškoje formoje, mėgindami prispausti vienas kitą prie grindų. Scilė (Metė nustebo suvokusi, kad išties yra

mačiusi ją pilnai žmogiškame pavidale) buvo aukšta, gal net aukštesnė už Kaheną, tačiau vyras lenkė ją raumenų mase, tik štai vikrumu nusileido. Ilgos moters rankos ir kojos niekaip nesidavė prispaudžiamos prie žemės, iš vyro burnos sklido visiems ne kartą girdėti prakeiksmas. Kiek tolėliau, parkritusi ant žaliais lapais išmargintos sofos, drybsojo vaiduokliška Einaro kopija. Vieną koją jis buvo užkėlęs ant žurnalinio staliuko, rankoje laikė beveik tuščią tekilos butelį, o kita tingiai pirštais šukavo Metės, kurios galva ilsėjosi ant vyro krūtinės, plaukus.

– Kaip? – išplėtė akis Metė, stebėdama šiuos vaiduoklius. – Bet...

– Čia mes pirmame tūkstantmetyje, – Einaras stebėjo vaizdą su vos pastebima šypsenėle, lyg tai būtų jo mėgstamas filmas. – Žiūrėdama į mane šito nepameni, bet kai priminiau, viskas sugrįžo, tiesa?

– Mes buvom kartu, – išplėtus akis Metė spoksojo į Einara, – tačiau viskas baigėsi?

– Šimtmečiai, Mete. Bėgo ne dienos, o šimtmečiai. Tu buvai su manimi, tada buvo jūsų, – jis pažvelgė į Scilę, – eksperimentinis laikotarpis, o tada... Jūs gi suprantate, kad mes, tai yra mūsų sąmonės, sujungtos visą laiką?

– Ką čia nori pasakyti? – Kahenas atsistojęs stebėjo vis dar besigrumiantį savo ir Scilės vaiduoklį svetainės centre. – Su ja aš tai jau tikrai nesidulkinau, – smeigė jis pirštu į savo varžovę.

– Tam tikra prasme tu su niekuo nesidulkinai jau kelis tūkstančius metų. Užtai posakis „nepisk man proto“ pagaliau įgavo visiškai realią prasmę, – keista buvo girdėti tokius grubius žodžius iš Einaro, tačiau dėl ramaus balso tono jo sakoma net ir tokia frazė skambėjo šiek tiek filosofiskai.

– Gerai, suprantu, kad galėjome nesuprasti, jog tiriname senas bylas ir žiūrime prisiminimus ne tiesiogiai iš tiriamojo sąmonės, o senų bylų

įrašus, – Metė stengėsi nežiūrėti į Einaro akis, nes šiuo metu buvo sukilę per daug įvairių prisiminimų. – Suprantu, kad mūsų pašamonė atsisakė įžvelgti galbūt pasitaikančius sintetinės realybės trūkumus ar netikslumus. Tačiau kaip galima nesuvokti, kad gyveni tūkstantį metų?

Einaras atsistojo ir perėjo per Scilės ir Kaheno vaiduoklius juos išsklaidydamas. Jam žengiant link langų šie ėmė blukti, o iš juodos tuštumos atskriejo balta plokštė. Kol jis priėjo prie naujosios sienos, tokios pačios plokštės išniro ir suformavo kitas tris kambario sienas. Metė nustebusi apsidairė: ji vis dar sėdėjo savo krėsele. Einaro ir jos vaiduoklis nuo sofos pradingo, tačiau pati sofa stovėjo, kur stovėjusi. Net jos išdaigintas juodas augalas styrojo tame pačiame kampe ir atrodė kiek paaugęs, greta netgi kalėsi dar viena „vyno taurė“. Išliko ir antrasis krėslas, už kurio rymojo Scilė, atsirėmusi į minkštą atlošą, ir prie priešingo kavos staliuko kampo stovintis Kahenas. Pakito tik grindys, kurios virto minkštu ir šiltu pajūrio smėliu, ir sienos. Visos keturios naujojo kambario sienos buvo nukabinėtos milijonais lipnių lapelių.

– Iš pradžių ir aš dėl to nerimavau, – Einaras lėtai žvalgė sieną, lyg ko ieškodamas, – bet po to pagalvojau, kad paskutinę dieną, kai mačiau savo tėvą, man buvo šešiasdešimt penkeri, o aš jo bijojau lygiai taip pat, kaip bijojau vaikystėje. Lygiai taip pat mylėjau ir nerimavau dėl motinos. Lygiai kaip vaikystėje mane apimdavo baimė, nežinodavau, kaip pasielgti. Kad didelė dalimi aš vis dar buvau tas pats vaikas tik kitame kūne, todėl pamaniau, kad verta surizikuoti – mes nesikeičiame tiek, kiek manome, o jei pasikeičiame, taip greitai priprantam prie naujo savęs, kad ankstesnį save pamirštam.

– Ne, nesutinku, mes keičiamės, – paprieštaravo Metė, bet po to pažvelgė į Scilę, prisiminė tą pusiau perplėštą berniuką ant laboratorijos grindų su ilgaus kraujo čiuptuvais, išsiraičiusiais ant grindų. Pažvelgė į Kaheną, prisiminė, kiek kartų jį pjaustė, badė, žalojo ir kiek kartų jis turbūt pjaustė žmonių kūnus, ir ją nupurtė stiprus drebulys.

– Sutinku, Mete, – pritarė jai Einaras, – aš taip pat turėjau abejonių, bet tada man prieš akis iškilo mama ir jos žodžiai, kuriuos ji man ištare viena sistemoje praleidusi trisdešimt metų, kai paklausiau, kaip ji vaduojasi nuo vienatvės ir nuobodulio. Tada ji man pasakė: „Mes visi esame keliautojai laiku, nes nėra patikimesnės laiko mašinos už rutiną“.

Einaro ištarti žodžiai tiesiog pakibo ore. Kurį laiką niekas nieko nesakė, kol nusikeikęs Kahenas patraukė link lapeliais nuklijuotos sienos ir ėmė juos skaitinėti:

– Kovo penkta. Atsikėliau, pavalgiau pusryčius, prausiausi po dušu, važiauvau į darbą... Balandžio vienuoliktą. Atsikėliau, pusryčiams valgiau sumuštinį, prausiausi, dirbau. Gegužės dvidešimtą. Vakarieniaudamas išgėriau taurę vyno, turėjau parsinešęs darbo namo, todėl dirbau.

– Mes keliaujame laiku nuo vieno svarbaus įvykio iki kito. Tarp jų yra tik prarastas laikas, kurio nepamenam, kuriuo, galima sakyti, negyvenom, nes vieni pusryčiai nesiskiria nuo kitų pusryčių, nes šimtoji kelionė į darbą nesiskiria nuo tūkstantosios. Jos tokios vienodos, kad nustoja egzistuoti. Rutina yra ne kas kitas kaip kelionė laiku.

Metę vėl ėmė purtyti. Šįkart nė pati nebesusivokė nuo ko, tad sutelkė dėmesį į savo augintinį: taurė užsidarė ir augalas dabar priminė dvigalvį ilgakaklį padarą. „Scilė kovoja su Kahenu“ – pagalvojo ji, ir viena „galva“ bematant įgavo kažką panašaus į veido bruožus ir tie bruožai labai priminė Kaheną. Tik štai antroji „galva“ vis siūbavo, lingavo, bumbsėjo į sofos kraštą ir niekaip nenorėjo tapti Scile. Metė susikaupė ir mintyse griežtai įsakė augalui tapti vile.

– Gerai, aš nesuprantu, kas čia per mėšlas, – Kahenas piktai mostelėjo ir koks šimtas lapelių pažiuro nuo sienos, tačiau ji vis tiek liko pilna ir nesimatė nė mažiausio tarpelio.

– Manau, kad šįkart svarbu ne tai, iš ko ši siena, o tai, kas už jos.

– Ką? Nori ją pramušti? – Kahenas atsivėdėjo ir žiebė kumščiu į popieriaus skiautes.

Siena subangavo, lapeliai suvirpėjo, keletas nusklendė ant žemės, tačiau daugiau nieko neįvyko.

– Tu ir vėl iš manęs tyčiojiesi?

Kahenas puolė Einarą, Scilė puolė Kaheną, sugurgždėjo smėlis po kojomis, aukštiekninkas nuvirto pastumtas krėslas ir Metę beveik apėmė dežavu jausmas: pointeris su vile ir vėl raičiojosi po grindis, Einaro rankoje sužibo briaunotas butelis, kurį jis pastatė ant žemo stalelio ir surikiavęs stikliukus ėmėsi juos pildyti. Šįkart jiedu sėdėjo priešais vienas kitą, laisva jo ranka buvo atremta į kelią, o ne naršė jos plaukuose. Kai jų akys susitiko, Metė buvo tikra, kad tą akimirką jų mintys krypta visiškai identiška linkme: ten, kur paprastai baigdavosi tokie vakarai. Prieš keletą tūkstančių metų.

– Kai pagalvoji, o koks gi skirtumas, gyveni šimtą ar tūkstantį metų, – ji šyptelėjo pirmą kartą per šį pokalbį.

– Kuo ilgiau gyveni, tuo geriau supranti, kad nesvarbu, kiek bereikšmių dienų įsiterpia tarp to, kas svarbu, – jis ištiesė stikliuką Metei. – Kahenai, ar gersi? – mestelėjo per petį, nenuleisdamas akių nuo Metės.

– Durnesnių klausimų nebesugalvoji? – pointeris nusimetė Scilės čiuptuvą, kuris gan lengvai jį paleido, ir atropojęs prie staliuko įsitaisė prie Metės kojų, patogiai atsiremdamas į jos kelius.

Scilė, akimirksniu atsikračiusi čiuptuvų, taip pat atsiklaupė prie stalelio ir paėmė jai ištiestą stikliuką.

– Į, – teištare vienas Kahenas ir jie visi vienu mauku ištuštino taureles.

– Pabaigiam? – pavargusi paklausė Metė, žiūrėdama į Einrą.

– O ką, čia dar ne viskas? – nusipurtė Kahenas, pildamas visiems po antrą.

– Aš dar norėčiau sužinoti, kaip prisijungiau prie komandos. Kodėl neparodei? Kodėl tik apie judu?

– Todėl, kad tai per daug bjauru.

– Bjauriau nei žiūrėti į jos vidurius? – kaip visada ne itin subtiliai pakomentavo Kahenas, besdamas pirštu į Scilę.

– Kai kas taip pasakytų... – nutęsė Einaras, nenuleisdamas akių nuo Metės. – Tu patekai netyčia, tiesiog buvai sistemoje.

– Konsultavau... – ji pati užbaigė. – Aš buvau, pala, ant liežuvio galo... kažkas su tyrimais, laboratorijomis...

– Prisiminsi, nesikankink, – linktelėjo Einaras susiversdamas antrą taurelę ir atsisuko į Kaheną. – O su juo buvo vargo.

– Visada, – į pokalbį įsiterpė Scilė, kaip paprastai savo retomis pastabomis nustebindama kolegas.

– Ar žinote, kad pirmieji pointeriai dirbdavo vieni? – Einaras nelaukė atsakymo, nes puikiai jį žinojo. – Ir nors testų rezultatai būdavo itin geri, faktiniuose bandymuose jie nereaguodavo taip, kaip reikia. Paskutinę minutę vis atsitraukdavo. Bet po to mes supratome, kad žmogus abejoja savimi, bet pasitiki specialistu, jei yra tikras, kad šis neturi jokių slaptų ketinimų. Iš pradžių atskirtą intuiciją bandėme įkūnyti įvairiuose robotuose, bet po to pastebėjom, kad pointeris nejaučia ryšio su mašina. Tada pasimaišė šuo.

Visi sužiuro į Maanu, neramiai zujantį apie sofą ir niekaip nerandantį

vietos.

– Geriausias žmogaus draugas. Jokių savų interesų, jokių abejonių dėl jo instinktų. Tai buvo tobulas sprendimas. Pointeris ir jo intuicija pointerio alfos pavidalu.

– Supistai graži istorija, nors apsiverk.

Einaras ilgai žiūrėjo į Kaheną, po to perbraukė per dilbius, nusmaukdamas rankoves, ir palinko link kolegų, pasiremdamas alkūnėmis į kelius:

– Tikrai reikia baigti, nes laikas nenumaldomai senka, – jis pažvelgė į Maanu, kuris ėmė šniukštinėti sienas, šiurendamas lapelius. – Taigi pointeriai. Geriausi iš geriausių yra tie, kurie savo intuiciją išlavino gatvėje.

Metė pagalvojo, kad Kaheno atveju toks pavadinimas labai švelnus.

– Ir paprastai jie neateina savo noru, – mintį tęsė Einaras.

– Ką tu čia tuo nori pasakyti?

Einaras nieko neatsakė, tik pažvelgė į Scilę, o ši kreivai šyptelėjo Kahenui, nesuprasi, ar tai provokuodama, ar tai atsiprašydama.

– Noriu pasakyti, kad tokių kaip tu intuicija be proto stipri ir kai jie patenka pas mus kaip tiriamieji, turime kalnus nuversti, kol prisikasame iki esmės. Jūs iš tų, kurie vos prijungus prie bendrosios sąmonės ima gintis. Jūs nesuprantate, kas negerai, bet intuicija jums sako, kad kažkas negerai, ir jūs pasistengiate, kad tyrimo komanda užklimptų jau pirmame žingsnyje.

– Kaip tas gaisras, – sušnabždėjo Metė. – Mes tik įėjome į laboratoriją ir viskas aplink suliepsnojo: sienos, baldai, lydėsi prietaisai, iš viršaus kinto liepsnojančios lubų plokštės, bėgiojo paklaikę degantys

laborantai. Nebuvo kuo kvėpuoti, iškart apėmė jausmas, kad dega plaučiai, akys ašaroja, o tas karštis...

Visi žiūrėjo į ją susidomėję.

– Ką, nepamenu?

– Būtent šio tyrimo nepamenu, – pirmas prakalbo Einaras. – Galbūt tu su šiuo atveju susidūrei dar prieš mums susipažįstant, tačiau tavo nupasakota situacija visiškai puikiai atspindi tai, kas nutinka, kai tiriamasis turi tokią puikią intuiciją kaip, tarkime, mūsų Kahenas. Tiesą pasakius, Mezgėjas buvo vienas tokių ir aš buvau pasirengęs iš prieangio įžengti tiesiai į lipnų voratinklį, į kurį buvo papuolusi jo bylą tyrusi komanda.

– O papuolėm... – Metės akys išsiplėtė ir, nors Kahenas nieko nepasakė, jo veidas taip pat įsitempė.

Maanu ėmė draskyti popierinę sieną, tačiau visi buvo per daug susitelkę į Einaro žodžius.

– Papuolėm į tuos juodus laukus.

– Tai nebuvo numatyta?

– To nebuvo jokiam mano navigaciniame žemėlapyje, jokioje byloje, jokiam archyve.

– Tai kas? – neištvėrė ir Scilė.

Piktai sulojęs Maanu kibo nagais draskyti sieną. Užteko jam vos kelis kartus užsokti, kad pro atsivėrusį plyšį visi išvystų juodus, jau anksčiau matytus laukus.

– Manau, kad mes turime svečių, – pagaliau užbaigė mintį Einaras.

IV dalis

Metė grožėjosi iš dangaus krintančiais futbolo kamuolio dydžio geltonais burbulais – nors atrodė dideli, bet buvo korėti ir lengvi kaip pūkeliai, todėl žemyn sklendė lėtai, tingiai pasivartydami, sublizgėdami saulės spinduliuose, o nusileidę ant Priangio smėlio jaukiai ritinėjosi žeme. Vieną jų moteris pakėlė ir ėmė atidžiai tyrinėti: ją traukė sudėtinga vidinių sferos pertvarų geometrija, ryški spalva, malonus kvapas, netikėtas lengvumas ir paslaptینگumas, kurį kūrė tiek nepaaiškinamas šių objektų atsiradimas pajūryje, tiek jų paskirtis.

– Gerai, judėkime, – šūktelėjo komandai Einaras, – manau, pasiekti to padaro atsiminimus nebus sunku, tačiau noriu paprašyti, kad per daug nesitikėtumėte, tai gali būti tiesiog aukštesnį sąmonės lygį pasiekęs gyvūnas, tikimybė, kad susidūrėme su žmogumi, tikrai nėra didelė, todėl per daug vilčių nedėkite, elkimės atsargiai ir ramiai ištirkime situaciją.

Einarui kalbant Metė suprato, kad ji neturi jokių vilčių ir nejaučia noro susitikti su žmonėmis. Joje virė visai priešingi jausmai, moterį pilnai buvo užvaldęs smalsumas: kokia yra Žemė, praslinkus šimtams metų po jos gyvenimo pabaigos, kokia ji dabar? O nusivilti? Kuo ji galėtų nusivilti? Kad ir ką jie ten pamatys, tai bus kažkas naujo, kažkas nepatirto ir greičiausiai visiškai kitokio nei tas nudėvėtas, žmonių uzurpuotas – Metė pati nustebo, kai mintyse parinko būtent tokį palyginimą – pasaulis.

– Na, ko čia trypčiojam, aš pasirengęs pasportuoti, – Kahenas garsiai sučiaupė nasrus, specialiai kaukštelėdamas dantimis.

Jie įžengė pro Einaro sukurtus vartus ir pateko į juodą erdvę. Tai nebuvo tie glitūs laukai, tai buvo tiesiog tuštuma. Jauki, šilta ir apglėbianti. Kaip vieta, kurioje norisi susiriesti į kamuoliuką ir pasnausti. Tas jausmas visus atpalaidavo ir Metei nereikėjo nė piršto pakrutinti, kad nuslūgtų nepageidaujamos emocijos, nes jos pasitraukė

savaime.

Tada prieš juos atsivėrė vaizdas. Didžiulis ir platus, lyg jie stebėtų milžinišką ekraną, kuriame plytėjo tie patys juodieji laukai, kuriuose jie buvo užstrigę anksčiau: lyg ir ta pati plynė, tas pats drumstas dangus ir jame skrajojantys ar vėjo nešiojami padarų spiečiai. Metė šikart visai kitaip pažvelgė į aplink liulančią masę ir dabar ji pasirodė labai įdomi: pradžioje atrodė, kad ji visa yra lipni ir tąsi lyg derva, tačiau kažkam sujudinus paviršių šis pasišiaušdavo kaip pažarsčius pelenus, o stipriau papūtus vėjui ar paspyrus dumblas akimirksniu tapdavo saususių skrajojančių dulkių debesiu. Šitas greitas medžiagos būvio pasikeitimas itin sudomino Metę, tačiau ji neturėjo laiko ilgai stebėti vieną objektą, nes aplink buvo pilna kitų įdomybių.

– Manau, mes turime vaizdą iš vidaus, – pastebėjo Einaras. – Ganėtinai primityvu, greičiausiai mūsų objektas tikrai kažkoks žvėris.

Niekas iš komandos neprieštaravo, visi kaip pašėlę siurbė informaciją ir mėgino susivokti.

Metė ėmė jausti kylantį nerimą, bet jis buvo toks keistas – tikrai ne jos ir ne komandos.

– Ar ir jums atrodo, kad mes sudeginame savo planetą? – Kahenas spoksojo į juodą žemės paviršių.

– Nemanau, kad tai anglis, – balsu svarstė Metė, – manau, kad ta medžiaga bent iš dalies biologinė.

– Žiūrėkit, – nutraukė kolegę Scilė.

Visi pakėlė akis ir pamatė jau anksčiau regėtą vaizdą: juodas dumblinas žemės paviršius pakilo, suformuodamas ištįsusį gūburį ir pajudėjo link jų. Šikart komanda nesiėmė jokių veiksmų, tiesiog ramiai stebėjo, kaip didžiulė kalva artėja, kaip jos priešakys sprogsta ir iš po dervos paviršiaus išsiveržusių skrajūnų pulkas ima artėti link

jų.

– Na, dabar bent jau aišku, kodėl pirmąkart nieko negalėjome padaryti,
– Kahenas energingai pakasė Maanu ausį. – Matai, čia tik prisiminimas, mes negalėjome nieko pakeisti, o tu viską gerai padarei.

Nerimas stiprėjo ir virto baime.

– Jaučiat? – Metė naują pojūtį laižė kaip medų iš susižavėjimo caksėdama liežuviu.

– Kažkoks šūdinas jausmas, nors imk ir apsimyžk, – Kahenas suirzęs pasikasė sprandą ir Metė kuo puikiausiai suprato šį gestą, mat ir jos pačios kūnu bėgiojo tūkstančiai nervinių bluselių, savo keliamais virpesiais tarsi traukiančių kažką niūraus ir stingdančio iš pačių kūno gelmių. Ir tikrai kylančiam pojūčiui puikiai tiko Kaheno parinkti žodžiai: organizmas troško kuo greičiau išsilieti ir atsikratyti to sukilusio blogio.

– Čia baimė, visiškai gryna, be jokių poteksčių ar psichologinių prieskonių. Primityviausias jausmas, – paaiškino kolegoms Metė, mat paprastai jie ryškiai nejausdavo tiriamųjų emocijų ir nebuvo taip gerai įgudę jas atskirti.

– Eina sau, kaip veža, – net nusipurtė Kahenas. – Jei taip veikia baimė, aš norėčiau išbandyti gryną seksą.

– Bet jei jis bijo, kodėl nebėga? – prisidėjo prie svarstymo ir Einaras, stebėdamas dangumi artėjančius skraiduolius.

– Žiūrėkite čia, – atkreipė dėmesį Scilė ir visi atsigręžė.

Už jų buvo dar vienas ekranas su vaizdu.

– Apsišik kniūbsčias, čia kas, galinio vaizdo veidrodėlis?

– Panašu į tai, – patvirtino Metė, – ir antrasis regos organas geba sufokusuoti tolimesnius objektus.

Pamiršę judantį kalną visi prisikišo prie mažojo langelio: vaizdas buvo neryškus, bet buvo įmanoma suprasti, kad tolumoje kažkoks objektas sklendžia juodo lauko paviršiumi. Tada kelioms sekundėms vaizdas tapo ryškus ir vėl išskydo.

– Spėjot? Matėt? – džiugiai užriaumojo Kahenas. – Ten gi žmogus, kad mane kur!

– Man labiau priminė kažkokį robotą, – suabejojo Metė.

– Tikrai mačiau ginklus ir keistą sklendžiančią transporto priemonę. Kaip koks laivelis su bure? – Einaro balsas buvo kupinas atsargumo.

– Koks skirtumas, laivelis ar ne laivelis... Užtai ten žmogus, mes ne vieni šioje skylėje!

– Ten kažkas, kas atrodo panašus į žmogų, – pataisė Kaheną Metė, bet jam tai buvo nė motais.

Padaro baimė dar labiau sustiprėjo ir komandos narius ėmė purtyti nevaldomas drebulys.

– Gal nuramink jį? – Piktai dėbtelėjo Kahenas, suerzintas nevalingai virpančioje rankoje besitabaluojančio khopešo.

– Ne, palauk, – sustabdė ją Einaras, – tegul viskas eina natūraliai. Jei įsikišime, neturėsime pilno aplinkos vaizdo.

Abu ekranai užgeso.

Virpančia ranka Metė sugriebė Kaheno riešą, bet ne todėl, kad bijojo, o todėl, kad norėjo geriau jausti aplinkinius. Net ir pati nustebo suvokusi, kad nepaisant kūną purtančios svetimos baimės, pati jautėsi

visiškai rami.

Tada kažkas staigiai sukuteno gerklę taip stipriai ir įkyriai, kad kilo noras ją persiplėšti. Jei pojūtis būtų trukęs bent sekunde ilgiau, greičiausiai kuris tikrai būtų tai išmėginęs, bet jausmas pradingo taip pat staiga, kaip ir atsirado, ir tą pačią akimirką jie suvokė visą juos supančią erdvę. Tai nebuvo regėjimas, tai nebuvo joks kitas žmonėms būdingas pojūtis.

– Ultragarsas, – sušnabždėjo susižavėjimo apimta Metė ir prisidengė žodžių suerzintą gerklę delnu. – Ar jūs suprantant, tas nuostabus padaras geba skleisti ir priimti ultragarsą, bet tuo pačiu turi ir puikiai išvystytą regėjimo sistemą.

– Pastebėjot kalną? – Einarą labiau domino aplinka, o ne padaro gebėjimai.

– Nu, konkrečiai Scilės giminaitis, – patvirtino Kahenas.

– Kažkoks požeminis kalmaras ar tai kirmėlė, – ignoruodamas asmeniškumus pritarė Einaras. – Pasaulis absoliučiai kitas, nematau nieko pažįstamo.

Vėl įsižiebė didysis ekranas ir jie pamatė „savo“ rankas – padaras turėjo dvi (bent jau tiek jų buvo matyt) ataugas, kurios užsibaigė išsišakodamos į keturis galvakojo čiuptuvus.

– Eina sau, Scile, atrodo patekom į tavo šlapią sapną...

Padaras ėmė trinti savo galūnes vieną į kitą ir Kahenas užsičiaupė, nes kūnus užliejo maloni šiluma, kuri ėmė kauptis pilvo apačioje. Lyg spragsintis laužas brinko malonus energijos kamuolys, siunčiantis kutenančius impulsus į visas galūnes. Po kelių akimirkų kutenimas buvo toks stiprus, kad atrodė nebeištveriamas, kūnas norėjo sprogti ir paleisti įkalintą karštį.

Metės kailis sušvito žiežirbomis, Scilės čiuptuvai susimezgė į kietą mazgą, Einaro atodūšį nustelbė galingas Kaheno maurojimas.

Iš stebimojo čiuptuvuose esančių siurbtukų išsiveržė geltonų dulkių debesis ir pakibo ore.

– Va tau ir seksas, – užkimusiu balsu ištarė Einaras.

– Šaunuolis mūsų padarėlis, nusprendė pasmaukyt prieš mirdamas.

– Manau, čia tik feromonų debesis.

– Kas? – į Metę sužiuro visa komanda.

– Manau, kad jis nori patraukti po kalnu besislepiančio didčio dėmesį.

– Ar tu nori pasakyti, kad mes visai netrukus patirsime, ką reiškia būti negyvai išdulkintiems milžiniško kalmaro?

– Ne, nemanau, – Metė buvo taip susižavėjusi šiuo nauju pasauliu, kad nė nepastebėjo Kaheno ironijos. – Feromonais skruzdėlės pasižymi takus, jie gali būti naudojami informuoti apie pavojų, iš esmės tai tėra cheminės žinutės... Atrodo, kad jis geba bendrauti su kitomis rūšimis, be to, ir pats turi kelioms ankstesnėms rūšims būdingų bruožų – nuostabu, ar ne?

Kalnas pajudėjo. Iš pradžių lėtai, po to vis greičiau. Galiniame ekrane jie aiškiai matė, kaip po žeme besislepiantis padaras pasisuka ir ima juos sekti.

– Tu geriau bėk vaikinė, nes aš visai nenoriu pamatyti, kaip atrodo to kalmaro daiktas, nors mano iškrypusi kolegė, atrodo, būtų visai nieko prieš...

Metė tik pavartė akimis ir nieko nebeatsakiusi prisijungė prie Scilės, atidžiai sekančios vaizdą.

Iš pradžių judantis kalnas viską užstojo, tačiau po kelių minučių bėgimo kažkas trumpam šmėstelėjo jo dešinėje.

Scilė klausiamai pažvelgė į Metę:

– Taip, lyg ir mačiau, – patvirtino ji be žodžių supratusi kolegės klausimą.

Dar po kiek laiko siluetas pasirodė jau kitoje kalno pusėje. Vaizdas susifokusavo ir jos tikrai pamatė burę ir iš už jos išnyrantį kažkokį humanoidą – tai galėjo būti tiek robotas, tiek stipriai šarvuotas ir ginkluotas žmogus.

Jų greitis didėjo, tačiau persekiotojas su keistąja bure vis tiek juos vijosi nenumaldomai artėdamas. Jis sklendė tolygiai, vienodu greičiu ir visai netrukus aplenkė judantį kalną, turėjusį pasitarnauti kaip priedanga. Matyt, medžiotojas buvo per daug įgudęs, kad toks pėdų sumėtymas išgelbėtų auką.

Scilė šūktelėjo, kai netikėtai žybtelėjo kažkoks ginklas: pro juos prašvilpė susiraizgiusių grandinių pynė – persekiotojas nepataikė.

Dar kelios minutės gaudynių, daug geriau matoma burė ir iš už jos išnyrantis žmogiškas siluetas.

Jis pakėlė ranką, gremėzdiškas ginklas buvo pritvirtintas tiesiog prie dilbio.

Blyksnis, baimės banga, posūkis į dešinę, posūkis į kairę – tačiau šie manevrai nedavė jokios naudos ir medžiotojas tik dar labiau priartėjo.

Stipri baimės banga, nesvarumo jausmas, dar vienas blyksnis nuo burės pusės – skausmas ir vaizdas ėmė suktis pašėlusiu greičiu: žemė keitė dangus, juodos nuošliaužos, dar šiek tiek dangaus, kažkokios koralinės ataugos ant skardžio, tada stabilizuotas kryčio vaizdas

pereinantis į sklendimą. Abipus plytėjo kanjonas ar žemės plutos trūkis, ne platesnis nei dešimt–penkiolika metrų, kuriuo tolygiai žemėdamas sklendė padaras. Tuomet jį pagavo vėjo gūsis, trenkė į sieną, jis mėgino užsikabinti savo čiuptuvais, bet šioje situacijoje būtų labiau pravertę nagai. Dar vienas gūsis, slydimas žemyn – prieš akis atsivėrė kanjono dugno vaizdas ir, padėk dieve, jis vis dar buvo siaubingai toli.

Padaras į kažką įsitvėrė, jo, o kartu ir komandos, kūną kiaurai varstė skausmas. Jis įsisiūbavo ir pasileido. Atsitrenkė į kietą paviršių, apsisvertė kelis kartus ir išsitiesė veidu į žemę.

– Šūdas, tikiuosi jis čia neketina nudvėsti, nes aš nenoriu dar tūkstančiui metų su jumis strigti. Tas kietas bičas su patrankom man patiko, mielai su juo susipažinčiau ir išgerčiau alaus, – urzgė nepatenkintas Kahenas, kaip ir kiti stebėdamas, kaip padaras sunkiai šliaužia akmeninėmis grindimis, suviliotas prieš akis sublizgusio turkio spalvos kilimo. Atrodo, tas ryškus objektas traukė jį taip pat kaip ir Metę, kuri net virpėjo ištiesusi kaklą, kaip smalsu jai buvo pamatyti tą daiktą iš arčiau.

Pagaliau jie priartėjo prie kilimo. Atrodė kaip augalas, kažkokia kerpė, auganti gražiais tuščiaviduriais šešiakampiais, kuriuose buvo prisikaupę tamsaus skysčio, žėrinčio paviršiuje išplitusiomis vaivorykštinėmis dėmėmis. Padaras į vieną tokių panardino nosį ir išsiurbė, tada nuleido galvą ir didysis ekranas užgeso.

Kurį laiką jie sėdėjo tamsoje, bet nė vienas nepasiūlė grįžti į Prieangį. Visi buvo tvirtai nusiteikę sulaukti šio pasivėžinimo finalo.

– Tai... – pamėgino Kahenas, bet pats nutilo nieko nepasakęs. Matyt, net jam visko buvo per daug.

– Ei, ten kažkas šviečia, – po kurio laiko pastebėjo Einaras ir jie visi be žodžių pakilo.

Žengę vos keletą žingsnių jie išėjo į kažkokią milžinišką požeminę grotą, apšviečiamą pro keletą įtrūkimų lubose prasiskverbiančios šviesos. Erdvė buvo ne mažesnė už stadioną, o skliautai taip toli, kad juos įmanoma įžiūrėti tik ten, kur pro plyšius veržėsi blausi šviesa. Prieš komandą stūksojo neaiškūs griuvėsiai – pastatas, visiems tapo akivaizdu, kai tarp nuolaužų ir kelių dar stovinčių sienų pastebėjo taisyklingus langų stačiakampius. Tylėdami jie įžengė pro didelę išlaužą ir pateko į prieš šimtmečius sugriuvusio statinio koridorių. Keli posūkiai, kelios užgriuvusios patalpos abipus jo, kai kur tiesiog plytų krūvos. Dar keli žingsniai ir šviesos padaugėjo, dar šiek tiek ir jie įėjo į kelių šimtų kvadratų stačiakampę erdvę: sienos ir lubos buvo storai apaugusios samanomis ir keistosiomis kerpėmis, bet pirmiausia jie pastebėjo kairėje žiojinčią skylę sienoje, pro kurią liejosi šviesa. Tos šviesos užlietame grindų ruože gulėjo neaiškus pilkas siluetas. Pilkas ne dėl odos spalvos, o pilkas kaip sistemos klaida. Kaip tuštuma įrašė, kažkoks sulietas objektas.

– Kas? – Scilė pirmoji ištarė balsu tai, ką visi mąstė.

– Jis nežino, kaip atrodo, todėl ir mes jo nematome, – paaiškino Einaras. – Kaip ir sakiau, kažkoks primityvus sutvėrimas.

– Ne toks ir primityvus, – sau po nosimi sušnabždėjo Metė, prisimindama visus nuostabius jo gebėjimus, bet taip nieko ir nepasakiusi ėmė atidžiai tyrinėti aplinką.

Turkio spalvos kerpės čia dengė nemažą grindų ir lubų dalį, bet ypač daug jų buvo ant galinės sienos, kuri visa padengta gražiai mirguliavo, nes net augalui augant vertikalčiai akutėse tyvuliavo juodos substancijos balutės, gražiai laužiančios šviesą ir išskaidančios ją į visą spalvų spektrą. Šešiakampės, kaip kadaise gyvenusios vabzdžių, bičių, koriai – Metę nutvilkė nemalonūs apmaudas, kad tokie tobuli ir nuostabūs sutvėrimai buvo pasmerkti pražūčiai dėl godžių ir kvailų žmonių nepasotinamumo.

Ji jau ketino paliesti vieną iš ant sienos esančių akelių, bet net

krūptelėjo, kai jos riešą apšivijo tvirti ir sausi Einaro pirštai:

– Nereikia, nežiūrėk, – dusliai įspėjo jis, žvelgdamas į sieną.

Ir tik dabar ji pastebėjo, kad ją sudominęs augalas yra apraizgęs kažkokią sudužusią koloną. Atidžiau apsižvalgiusi Metė pastebėjo stambių nuolaužų ir ant grindų – rodos, kadaise ji buvusi tuščiavidurė, bet daugiau tas objektas jai nieko nepriminė, todėl ji klausiamai pažvelgė į Einarą.

– Tai buvo Kahm... – jis kostelėjo ir prisidengė kumščiu burną. – Tai Kamaro.

– Kas? – judviejų pokalbiu susidomėjo ir kiti.

– Pradžioje mūsų buvo daugiau, – sausai paaiškino Einaras, ir įsistebeilijo į šviesą kitoje kambario pusėje, lyg nenorėdamas matyti to, kas slepiasi tamsiajame kambario gale po melsvomis samanomis.
– Bet po to jis dingo, supratau, kad kažkas nutiko čia.

– Ką nori pasakyti tuo „čia“? – tik dabar atidžiau apsidairė ir Kahenas.

– Čia, – pakartojo Einaras. – Manau, mes esame savo laboratorijoje.

– Nusišneki... Nori pasakyti po kažkiek ten tūkstančių metų ji vis dar egzistuoja?

– Mes juk egzistuojame? – klausimu į klausimu atsakė Einaras.

– Tai nori pasakyti, kad mes esame kažkokios tai kolonos?

– Priklausomai nuo to, kaip tu supranti tą „mes“.

Vyrai įsivėlė į ginčą, kuris nebedomino Metės. Ji tylomis pažvelgė už dužusios kolonos: kambario gilumoje tokių išties buvo daugiau. Daug daugiau. Kai kurios buvo įmontuotos vertikaliai, kai kurios, daug

storesnės – horizontaliai. Horizontaliosios turėjo dangčius, kai kurie jų buvo pakelti ir iš vidaus veržėsi sodri samanų žaluma. Vis dėlto Metė suvokė, kad horizontalieji prietaisai buvo skirti gyviems tiriamiesiems, o siaurutės vertikalios kolonos greičiausiai skirtos jiems – eteriams.

Metė paskubomis dar kartą apžvelgė visas talpas ir grįžo prie komandos narių nutarusi, kad tikrai neverta dar labiau jaudinti Einaro, nes viskas, ką ji matė už dužusios kolonos atrodė ne ką geriau: suaižėję ir apraizgyti šešiakampėmis kerpės plytelėmis arba padengti sodriu samanų sluoksniu visi prietaisai atrodė baigiantys sunykti. Jei tai kiti komandos nariai, kurie neišliko per šimtmečius – kam juos priminti ir aitrinti senas žaizdas. O jei ten jie...

– Ane? – vėl įsikarščiajęs šaukė Kahenas. – O tai kuo mes gyvi? Gal oru?

– Manau, mūsų sistemą palaiko branduolinis reaktorius. Kito paaiškinimo neturiu, – liūdnai pripažino Einaras.

– Branduolinis? Baikit... – staiga Metė taip aiškiai suprato, – biologinė energija. Mus palaiko biologinė jėgainė. Pažiūrėkit į tas tobulas šešiakampes kerpės. Normaliu atveju jos turėtų augti ant specialių laidžių plokščių, kurios perduoda energiją į talpyklą, žargonu vadinamą „pilvu“, kuriame ji paverčiama aukšto kaloringumo baltymu...

– Iš kur tai žinai? – išplėtęs akis ją nutraukė Kahenas.

– Manau, kad aš... gal... – Metė sutrikusi apžvelgė visus, vos prieš akimirką ją apėmęs aiškumas kažkur išgaravo.

– Galbūt prisidėjai prie šios technologijos sukūrimo? – atsargiai pasiūlė Einaras.

– Ne, ne... Ne, aš jos tikrai nekūriau, bet.. Mes ją naudojome. Tokios jėgainės prototipas buvo mūsų laboratorijoje!

Kahenas pritūpė greta ant grindų įsitaisiusios Scilės ir pasiruošė ilgam pasakojimui, net pasiūlė kolegei truktelti iš savo gertuvės. Būtų pasiūlęs ir Einarui, tačiau tas stovėjo kaip koks įkastas stulpas ir nenuleido akių nuo Metės, kuri taip neramiai blaškėsi, kad net jos geltonas kailis vilnijo nuo nepaliamojamo moters judėjimo. O ji vis mindžikavo, kažką nerišliai ir nenuosekliai veblendama, lyg rinkdama kokią kalbinę dėlionę: vis tarė žodžius ir frazes tikrindama, ar jie dera prie visumos, ar ne. Galiausiai lyg pagavusi kokią mintį už uodegos atsigrėžė į Einara:

– Tu minėjai, kad po didžiosios katastrofos po pasaulį ėmė plisti kažkokia liga. Ką apie ją žinai?

– Nedaug. Ja apsikrėtę žmonės imdavo keistis.

– Kaip, – Metė taip tankiai kvėpavo, kad atrodė tuojau pradės dusti. – Kaip keistis?

– Supanašėdavo su tuo, kas buvo greta, – paaiškino Einaras, o po to beveik pašnibždomis pridūrė: – O po to mirdavo.

– Asimiliuodavo... O dieve, suveikė, – jos akyse pasirodė ašaros, – tai tikrai suveikė, bet tada laboratorijoje kilo gaisras, mus kažkas užpuolė...

Viskas aplink išnyko, liko tik ji ir balta tuštuma, bet tai Metės nė kiek neišgąsdino. Tą akimirką ji jautėsi stipri – žinojo, kad pagaliau viskas dėliojasi į savo vietas ir tampa nuostabiai išbaigtu, logišku ir intriguojančiu paveikslu. Po truputį grįžo seniai prarasti prisiminimai apie joje degusią ugnį ir norą suartinti žmogų su jį supančiu pasauliu, kad jis taptų jo dalimi, grįžtų į visumą, nuo kurios buvo atskilęs ir su kiekviena diena kalė dar ir dar vieną pleišną tarp savo ir likusiųjų egzistencijos. Prisiminė, kaip ją, studijuojančią gamtos mokslus, patraukė jos profesorė. Iš pradžių apie tokias galimybes, sukurti su gamta susiliejančią žmogų, ji pasakojo per paskaitas, pateikdama idėją

kaip vieną iš radikalių genetinių manipuliacijų pavyzdžių. Bet vėliau jos apie tai kalbėjo jau dviese. Pirmąkart nedrąsiai ir su ironija, bet vėliau, Metei pasirinkus baigiamojo temą, ėmė bendrauti vis dažniau, kol galiausiai ji sužinojo, jog kažkur egzistuoja grupė mokslininkų, rimtai dirbančių prie šios idėjos. O po to viskas vyko kaip nuostabiame sapne. Baigus mokslus, buvusi profesorė jai padėjo susisiekti su viena tokių grupių ir prie jos prisijungti. Tyrimai, finansuojami nežinomų rėmėjų, beveik neribota laisvė ir galimybės...

– Kaip tu? – kažkur iš ją apsupusios erdvės atsklido Einaro balsas.

– Gerai, labai gerai, – nė nemėgindama slėpti susijaudinimo energingai pažėrė žodžius. – Aš labai džiaugiuosi, kad mums vis dėlto pavyko sukurti asimiliuojančius organizmus. Pamenu, kokia euforija ištiko visą mūsų tyrimų grupę, kai Dorė 571 išsiaugino žiaunas bei pelekus ir tapo pirmąja povandenine pele. Mes manėme, kad dar po kelių dešimtmečių būsime pasirengę pradėti tyrimus su žmonėmis, tačiau tada mūsų laboratoriją kažkas užpuolė. Kilo didžiulis gaisras, žmonės klykė ne tik iš skausmo, bet ir iš didžiulės nevilties, matydami, kaip dūmais eina visi darbai... maniau, kad tądien viskas žlugo.

Metė pasipurtė ir jos geltonas kailis išnyko – buvo tikra kaip niekada, kad jai negresia joks pavojus, kad ji yra saugi, o šią akimirką norėjo išgyventi būdama savimi.

– Kodėl, Einarai? Kodėl tie žmonės mus puolė?

– Mete, – vyro balsas buvo švelnus ir kupinas užuojautos, – prisimink Scilės pradžia.

– Scilės pradžia?

– Taip, tą laboratoriją, Lazo eksperimentus, vaikus ant operacinių stalų ir kuo jie virto.

– Einarai, tai, ką tu kalbi, yra nesąmonė, mes to niekada nedarėme.

– Jūs nedarėte, bet Lazo darė. Jis buvo judėjimo pradininkas, savo viziją perdavęs kitiems. Kai kurios grupės buvo radikalesnės, kitos nuosaikesnės, tačiau visi priešdavo prie eksperimentų su žmonėmis ir tada viskas tapdavo... Pati matei.

– Nesąmonė, Einarai, – Metė purtė galvą, nes jai ta scena su kankinamais vaikais buvo atgrasi kaip ir kitiems, tačiau dabar ji ėmė suprasti, kad vyras teisus: anksčiau ar vėliau jie taip pat būtų pradėję eksperimentus su žmonėmis. Tai būtų buvę ne taip žiauru, būtų sukūrę griežtas taisykles ir tiriamųjų atrankos metodikas ir nebūtų pavertę to nekaltų vaikų kankinimu, tačiau, taip, vieną dieną jie būtų pamėginę išauginti žiaunas ir žvynus ne tik pelei, bet ir žmogui.

– Todėl Sąjungos saugumo departamentas visas tokias laboratorijas laikė genetinio terorizmo grupėmis, jų ieškojo, jas naikino, o suimtus darbuotojus, ypač vadovus, pristatydavo mums.

– Ar ir aš taip pat patekau į sistemą? Kaip tai nutiko?

– Po gaisro tu, kaip laboratorijos vadovė, buvai atvežta nuodugniam tyrimui.

– Jie galvojo, kad aš išduosiu kitus? – Metė paniekinamai prunkštelėjo.
– Niekada nieko neišdaviau, juo labiau savo įsitikinimų.

Metė apsižvalgė, norėjo pamatyti Einarą ir suprasti, kodėl jis tyli, tačiau ji vis dar buvo viena, apsupta visiškai tuščios baltumos.

– Ką? Netylėk! Nori pasakyti, kad aš išdaviau kitas laboratorijas?

– Ne.

– O varge... Aš niekada nebuvau komandoje, ar ne? Tas kitas, tas, kurį tu pavadinai Kamaro, tai jis buvo EMO, o aš buvau tiriamoji?

– Užtrukau kelis šimtmečius, kol sukūriau tau istoriją po gaisro. Įtikinau, kad visi tyrimai žlugo ir nebėra prasmės tęsti Asimiliato ieškojimų, – Einaro balse nebuvo pasididžiavimo, vien tik liūdesys ir atsargios abejonės. – Sukūriau istoriją, kaip tu prisidėjai prie mūsų tyrimo grupės, po to tave mokiau, treniravau, mes tyrėme bylas ir tu puikiai susidorojai su EMO pareigomis. Manau, tikiuosi, kad jos tau netgi patiko.

– Man patiko mūsų romanas, kuris taip pat buvo netikras, kaip ir mano buvimas komandoje, – Metės viduje po truputį kilo pyktis: Einaras pavogė jos svajones ir jos įsitikinimus, jis ją palaužė ir po to pavertė kitu žmogumi. Tokiu, kokio norėjo jis.

Ji papurtė galvą, mėgindama susivokti kunkuliuojančiuose jausmuose – negalėjo atsirinkti, kas jai svarbiau, kuris gyvenimas tikrasis ir ką ji būtų pasirinkusi laisva valia, jei nuo pat pradžių nebūtų pakliuvusi į tokias pinkles. Bet tai buvo tik maža dalis, nes stipriau už viską ji pyko ant savęs, kad nebuvo pakankamai įžvalgi ir pasidavė, nusilenkė kito valiai ir tapo žaisliuku vyro rankose. Vyro, kuris nesuprato to, kas jai svarbiausia, ir net nemėgino suprasti, nors tam turėjo ištisus šimtmečius.

– Kaip gali sakyti, kad nebuvai komandos dalimi, Mete? Žinoma, kad buvai. Po galais, mes buvome kartu kelis tūkstančius metų!

Metė pasistengė, kad veide neatsispindėtų emocijos, mėgino atrodyti rami ir nuolanki, tačiau galvoje virė mintys ir ji negalėjo liautis svarsčiusi, ar tos kolonos, kurias matė, buvo pakankamai suskeldėjusios, kad pro tarpus būtų galėjusios prasiskverbti kerpės ir samanų? Ar Einaras teisus manydamas, kad jie visi vis dar uždaryti tuose induose? Nes jei jie nebėra apriboti tik kolonomis, atsiveria visiškai kitos galimybės, tačiau kol nebuvo tuo įsitikinusi, kol neišsiaiškino visko, nenorėjo kelti jokių abejonių Einarui, izoliavusiam ją nuo komandos ir tuo aiškiai, turbūt pirmąkart per visus tuos metus, pagaliau parodžiusiam, kad laiko ją grėsme.

– Bet kam tau to reikėjo, kodėl negalėjai palikti man mano įsitikinimų ir mano gyvenimo? – mėgino tęsti pokalbį, kol nebuvo tikra dėl visų galvoje verdančių minčių nuoseklumo.

– Negalėjau tavęs laikyti priešu, – pagaliau jis pasirodė: išžengė iš baltos sienos ir prisiartinio prie Metės, – mūsų buvo per mažai, be to, tavo toks nuostabus protas, tu tokia gabi, negalėjau tavęs atskirti, mums reikėjo tavęs, ar supranti?

Einaras priėjo prie moters ir suėmė jos veidą delnais. Atrodė taip, kaip ir paskutinę dieną, kai įtikino savo tėvą prijungti jį prie sistemos: aplink akis ištisas raukšlių tinklelis ir giedras žvilgsnis. Jis atrodė toks nepavojingas ir toks... susižavėjęs. Nuoširdus. Bet labiausiai glumino, jog vyro veide buvo akivaizdžiai regimas palengvėjimas, kurį sekė jo kūne kylanti maloni įtampa ir ilgesys.

Nors Metė buvo pikta ir pasimetusi, tačiau tai nesukliudė jos pačios kūnui atsiliepti į Einaro jausmus: keletą malonių akimirkų ji mėgavosi ne tik savo pačios kylančiu alkiu, bet ir stipria trauka, kuri sklido iš vyro ir Metei buvo taip pat puikiai jaučiama. Jo geismas, tylus ir atsargus, tačiau nekantrus ir vis nenumaldomai augantis, kaitino jos kraują ir blaškė mintis. Būtų taip lengva pasiduoti šiam jausmui ir leistis jo nešamai ir užvaldomai.

– Gerai, tu turi mane, – tingiai sumurkė pakraipydama galvą taip, kad dideli vyro delnai maloniai perbrauktų skruostus ir nuslystų ant kaklo, – pagaliau mes abu žinome, kas aš esu, tad kas bus toliau?

– Viskas, ko panorėsimė, – Einaras palinko prie jos ir švelniai priglaudė lūpas, atsargiai ją bučiuodamas. – Mes vėl galime būti kartu, galime ir nebūti, tačiau pati jauti, kad mes nebesame atskiri ir niekada nebebūsime. Mes – aš ir tu.

Jį bučiuoti buvo taip gera, taip teisinga, kad kelioms malonumo kupinoms minutėms ji pamiršo viską aplink.

– Bet ką mes darysime? – sušnabždėjo Metė, kai švelniai bučiuodama vyro kaklą priartėjo prie ausies.

– Nežinau, šiuo metu man pakanka to, – tardamas šiuos žodžius lyg patvirtindamas jis stipriau suspaudė moters liemenį. – Pakanka, kad mes nebesame užstrigę popieriniame kambaryje.

– Suprantu, Einarai, – ji sunkiai atsiplėšė nuo vyro, bet norėjo matyti jo akis, – bet tas padaras. Jis yra asimiliatas.

– Taip, jis tikras mišrūnas, – patvirtino jis taip pat įdėmiai žvelgdamas į moters akis.

– Jis mūsų ateitis.

– Žmonės yra mūsų ateitis.

Metė nesusilaikiusi krūptelėjo nuo tokių jo žodžių, tačiau kaip tik tą akimirką oras suraibuliavo ir vos už kelių metrų nuo jų materializavosi Laumė. Visi keturi jos elipsiniai ekranai neramiai blykčiojo geltonomis šviesomis.

– Mūsų tiriamasis bunda, – paaiškino ženklei reikšmę Einaras. – Grįžtame?

– O argi gali būti kitas pasirinkimas? – Metė prigludo stipriau jam prie šono, nes bijojo pažvelgti į akis. Tiksliau abejojo, ar pažvelgusi įstengtų nuslėpti tai, ką juto tą akimirką.

Jiedu bematant sugrįžo į ta pačią sugriautą laboratoriją. Scilė niekaip nesureagavo į tai, kad Einaras laikė apkabinęs Metę, o Kahenas tik šnarpstelėjo nosimi ir vėl sutelkė dėmesį į bundantį padarą.

Pilkas siluetas sunkiai kėlėsi nuo žemės – Metė prisiminė Einara sakant, kad padaras nežinaš, kaip jis atrodo, todėl komanda mato tik išplaukusią dėmę, tačiau juk padaras tikrai žino, kaip atrodo jo rankos-

čiuptuvai, bet ir jos buvo tokios pat susiliejusios, kaip ir likęs kūnas, todėl Metė ėmė abejoti navigatoriaus išvados teisingumu. O kas, jei šis sutvėrimas yra daug protingesnis, nei jie mano, o kas, jei jis supranta, kad į jo sąmonę kažkas braunasi ir sugeba nuo to gintis ir slėptis? Lyg patvirtindamas moters abejones sutvėrimas išleido seriją nesuprantamų garsų. Tai buvo kažkoks spragsėjimas ar kalenimas, tačiau jo tempas ir tonas skyrėsi, dėl ko buvo galima pagrįstai manyto, jog tai yra kalba.

Metė susižvalgė su Einaru. Rodos, ir Scilei kilo panaši mintis. Tik vienas Kahenas labiau rūpinosi atsistoti į patogią poziciją ir pakelti khopešą į reikiamą padėtį.

– Ar jis gali kalbėti? – lyg savęs paklausė Einaras. – Laume, įjunk vertėją.

– Kuriems galams, – paprieštaravo Kahenas, – tiesiog susidorojam su juo, kol jis neištraukė kokios nemalonios staigmenos iš savo kalmariškos galvos.

– Ne, palauk, – nesutiko Einaras, suteikdamas viltį Metei ir tuoju pat ją sunaikindamas, – apsvarstykime, ar negalime juo pasinaudoti tam, kad susisiektume su žmonėmis. Mums nereikia jo naikinti, mums tereikia jį palaužti.

Metė žioptelėjo, pagalvojusi, kad lygiai taip pat jis mąstė ir apie ją: kam žudyti, jei galima paversti vergu. Bevaliu, beteisiu svetimos valios vykdytoju.

– Mete, paspausk jį, – sukomandavo navigatorius.

Ji tik linktelėjo galvą ir ėmė ieškoti būdo paveikti padarą.

Tuo tarpu pilkas siluetas sujudėjo, vieną akimirką virš jo švystelėjo kažkoks šešėlis, lyg jis būtų mostelėjęs uodega, ir link Einaro nuskriejo juodas dyglys. Žaibiškai sureagavęs Kahenas numušė spyglį

savo khopešu ir suriaumojęs metėsi link sutvėrimo. Šio pilkas kūnas suraibuliavo ir iš pilkos miglos išsirangė juodi čiuptuvai, kirto kelis itin staigius smūgius ir išmušė Kaheno ginklą. Sukriokęs iš pykčio šis šoktelėjo šalin, nieko nelaukusi Scilė suformavo skydą.

– Aš tave išdarinėsiu, šliuže tu, – rėkė Kahenas, puldamas prie nusiritusios lazdos.

Tuo tarpu iš už nugaros pasirodė Maanu. Iššiepęs pavojingus narsus jis puolė pilką šešėlį, Einaras davė ženklą ir Scilė, suprasdama jį iš judesių ir veido išraiškų, praleido puolantį pointerį pro užtvarą ir užmetė kilpas ant šešėlio. Kadangi buvo sunku suprasti, kur to padaro galūnės, galva ar kitos svarbesnės kūno dalys, ji metė pančius akiai, tačiau tai kažkiek suveikė, nes jo judėjimas sulėtėjo, pripuolęs Maanu įnirtingai kaukštelėjo dantimis ir pilkoje uždangoje atsirado melsva dėmė, labai primenanti sužeidimą. Paskatintas partnerio sėkmės ir kraujo vaizdo, prie sutvėrimo puolė ir Kahenas. Mosavo khopešu, keliskart išsilenkė, susikeikė, kai gavo smūgį į pilvą, tačiau pilkoje spalvoje ėmė rasti vis daugiau mėlynų lopų.

Metė užsimerkė ir susikaupė. Sutelkė visas savo jėgas ir pamėgino atkurti kuo tikslesnę rutulį, kritusių iš dangaus Prieangyje, kopiją. Didelė geltona sfera su ažūriniu geometrinių pertvarų labirintu viduje, skleidžianti malonų kvapą su aitriu prieskoniu ir sklandanti ore – iš pradžių paleido į dangų vieną, po to dar ir dar vieną, labai susitelkusi išmetė jų nedidelį debesį ir paliko laisvai plūduriuoti erdvėje, nes pagaliau suvokė, kad tai buvo draugiškumo ženklas, kurį jiems pasiuntė padaras, vos suvokęs, kad jo sąmonėje yra kažkas svetimas. Tai buvo tas pats feromonų debesis, tik jie nesuprato ženklo, nes buvo savimi patenkinti ir pasaulį savo valiai lenkiantys žmonės.

Einaras nesikišo. Jis stebėjo Metės veiksmus, bet jų nesuprato. Gal jam ir kilo kokia nors abejonė, tačiau dėmesį per daug blaškė vykstanti kova, kurioje Kahenas su Maanu jau gavo ne vieną skaudų smūgį, Scilė taip pat vos išvengė keleto spyglių šūvių, todėl reikėjo veikti greitai. Dabar Metė sukaupė visas savo jėgas, visas žinias, viską, ką

turėjo, ir nukreipė į svarbiausią taikinį – Scilės nugara išsiritė, ji gailiai ir trumpai suinkštė ir sukniubo tarp savo pačios čiuptuvų, kurie bemat nustojo raitėsi. Labiau už viską vilė bijojo uždaros erdvės, todėl Metė, panaudojusi visus savo EMO įgūdžius, sukūrė jai neperregimą, ankštą dėžutę, į kurią patekusi Scilės sąmonė aptemo, ją ištiko pati tikriausia panikos ataka ir ji nebegalėjo kovoti.

Trumpam grįžtelėjęs Kahenas iškart nesuprato, kas vyksta. Iš pradžių pamanė, kad tai padaras parbloškė Scilę ir dar įnirtingiau ją puolė, tuo suteikdamas progą Metei. Kai pointerio dėmesys buvo sutelktas į auką, ji užliejo Kaheną raudona kraujo banga. Pasirinkta priemonė Kaheno nei baugino, nei gniuždė, priešingai – vyrą užliejo didžiulis malonumas, sustiprintas mažų detalių, kurių Metė buvo apie jį prisirinkusi daugiau nei pakankamai: truputis skausmo, truputis aitraus prakaito kvapo, jausmas, lyg kūnas slystų siauru slidžiu tuneliu – buvo pasitelkta viskas, ko reikėjo, kad ji ištiktų absoliučios euforijos priepuolis, ir tai visiškai pasiteisino. Supratęs, kas vyksta ir iš kur visi jausmai, Kahenas paleido ginklą ir suklupo prieš Metę, sunkiai reikalaudamas:

– Tik nesustok.

EMO veide atsirado pergalinga šypsena. Ji atsisuko į Einarą. Šiek tiek nuliūdo, kad jis nebuvo nusteбęs. Greičiau nusivylęs, bet ji neketino dėl to mažiau džiaugtis pergale.

– Pasirinkai tuos padarus vietoj žmonių.

– Jau prieš tūkstančius metų, – šiek tiek supyko ant savęs, kai pajuto, kad jai bus liūdna su juo išsiskirti. Kad jo ilgėsis ir niekada nesijaus visiškai laiminga.

Jis nieko nesakė, tik taip ilgesingai žiūrėjo jai į akis, kad ji suabejojo. Galbūt galima rasti kompromisą, gal nereikia tokių drastiškų ir kardinalių žingsnių? Metė pažvelgė į klūpantį Kaheną, nuo skausmo persikreipusią sukniubusią Scilę ir kantriai laukiantį Einarą. Atrodė,

kad jis žino, kokios abejonės ją plėšo, bet tylą nutraukė pilkojo padaro kleksėjimas.

– Vertimas: ar tu esi dievas? – pasigirdo elektroninis Laumės balsas.

Metė atsisuko į mirguliuojančią figūrą, kuri dabar buvo daugiau mėlyna nei pilka. Ji ištiesė į jį ranką ir lyg iš miglos išniro akys. Žmogiškos akys. Po to pasirodė visas veidas: nosis ir burna buvo susiliejusios ir virtusios kietu snapu, ties smilkiniais lingavo kuokštai minkštų, sraigių akis primenančių antenų. Kai migla atidengė krūtinę, ji pamatė mėlynuojančias žaizdas ir jas spaudžiančias rankas-čiuptuvus.

Jis pravėrė snapą, iš dešinio kampučio nuvinguriavo mėlyna srovelė, bet padaras nekreipdamas į tai jokio dėmesio vėl sukaleno savo keista kalba, o Laumė bematant išvertė:

– Ar tu dievas?

– Taip, – tvirtai atsakė Metė, – ir mano valia tu išgysi.

Laumė sukaleno atsakymą padarui ir jis akivaizdžiai atsipalaidavęs sukniubo.

Kai Metė atsisuko, Einaras buvo pradingęs. Nieko tokio, ji ir nesitikėjo, kad jis pasiliks. Metė buvo tikra, kad pradžiai jai visiškai pakaks ir trijų ištikimų sekėjų.